

Om het wereldkampioenschap der stayers. — In de duinen. — Een ingewikkeld geval. — Het 40-jarig bestaan der Werkliedenpartij in België. — De Koningin in de Peelstreek. — Borculo na de stormramp. — Het wereldkampioenschap wielrennen op den weg.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

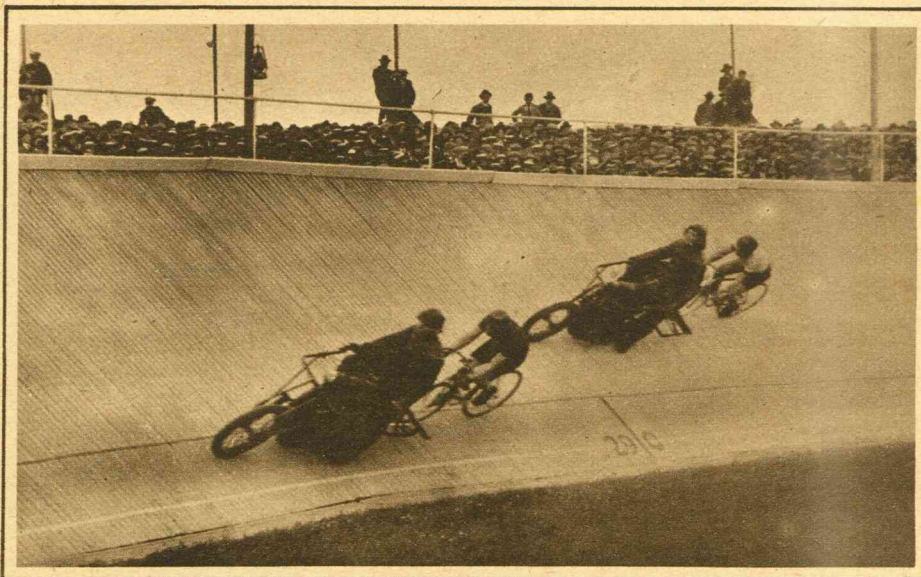
PANORAMA

No. 9 (35) 13DE JAARGANG
26 Aug. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

OM HET KAMPIOENSCHAP DER STAYERS

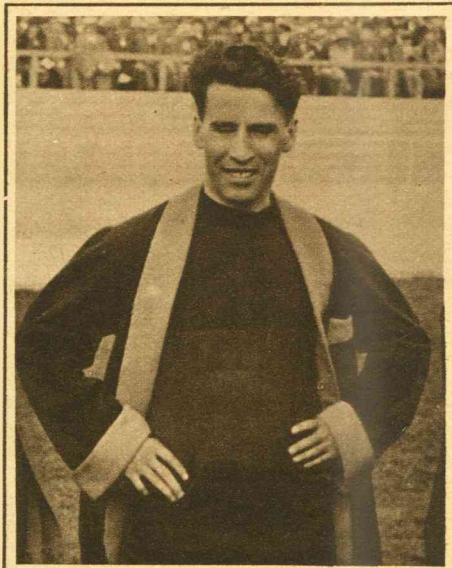
Zondag l.l. hadden in het Stadion te Amsterdam de wedstrijden plaats om het wereldkampioenschap wielrennen achter groote motoren. Wij brengen van deze spannende races die door een uitverkocht Stadion werden bijgewoond, op deze pagina een serie interessante eigen foto's. Hierboven links: de vier deelnemende stayers, v.l.n.r.: Grassin, Frankrijk, winnaar; Victor Linart, België, vierde; Sérès, Frankrijk, derde; Snoek, Nederland, tweede. Rechts: een aanval van den Fransman Sérès op den Belg Linart.

Grassin,
de overwinnaar, met zijn gangmaker gekiekt na zijn overwinning.

De vier gangmakers in den wedstrijd. V.l.n.r. Pasquier Jr., Sauge, Didier, Pasquier Sr.

Victor Linart,
de „onoverwinnelijke” op wien alle hoop gevestigd was, moest het nu tegen Grassin afleggen.

Een overzicht van het uitverkochte Stadion tijdens den wedstrijd.

IN DE DUINEN

Kruipwilg, links, en, Moeras Wespenorchis (*Epipactis palustris*) rechts.

ALS zomers de gloeiende zon zoo brandt, dan zoeken wij koelte aan 't heerlijk strand," dan plonzen en plassen de kinderen in 't water, dan graven zij bergen en kasteelen van zand, die zij in hun badpakjes tegen den vloed verdedigen.

Dan zitten de anderen, lui met een boek of handwerk, den onvermoeiden levenslust van de jeugd gade te slaan. Maar soms, als het jonge goed in z'n onverzadigbaren lust naar verandering genoeg heeft van 't stoeien in de golven of het bouwen in het zand, dan trekken we, om hen tevreden te stellen, voor een dag de duinen in. „Een karwei," denkt moeder misschien in stilte, daar ze zich verplicht voelt mede te gaan. Zoo'n heelen dag zeulen en sjouwen in het brandend heete zand lijkt haar geen aanlokkelijk denkbeeld. 't Valt werkelijk wel mee, Mevrouw, als u er maar eenmaal in is. Wanneer u het loopen in het rulle zand vermijdt, wat inderdaad zeer vermoeiend is, en de begroeide plekjes opzoekt, waar de grond veel harder is, dan is het heel niet onaangenaam in het duin. „Maar de warmte dan!" zegt u, „in die kale zandvlakte, waar geen schaduw te vinden is, omdat er nergens boomen zijn!" Ook dat is niet zoo erg als het lijkt, dat kan ik u verzekeren. In de duinen, vlak achter het strand, zijn inderdaad geen boomen te vinden. Daarvoor dient u wat dieper het land in te trekken. Als u maar een kwartiertje ver het Costen in trekt, dan kunt u ze zeker niet missen, de heerlijke berkenboschjes in de laag gelegen duinvalleien. Zoo'n plekje zal u als een oase voorkomen. Maak daar dan uw tent, en laat de kinderen spelen naar hartelust. Veel kwaad kunnen ze niet in de duinen. En als u, mijnheer, uw kinderen wat begrip van de windrichtingen geeft, en hen er op wijst of de badplaats van uw zomerverblijf ten Noorden of ten Zuiden van de plek ligt, waar u de duinen introk, dan is verdwalen praktisch onmogelijk. Kalmeer dan uw vrouw, die zichzelf den dag misschien moeilijk maakt met het bedenken van allerlei theoretische bezwaren, en geef uw kinderen als extra veiligheidsmaatregel voldoende geld op zak, zoodat ze, wanneer ze zich vergissen, en in Zandvoort of Katwijk terecht komen, wanneer u in Noordwijk logeert, terug kunnen komen. Dan zal zoo'n verdwaling geen nadeelige gevolgen kunnen hebben. Integendeel, uw kinderen zullen geleerd hebben voor zichzelf te denken en op hun eigen verstand te vertrouwen. Zoo'n dag, losgelaten in het duin, is voor kinderen een heerlijkheid.

En als uw boeken u vervelen, kijk dan eens om u heen naar wat er zoo al groeit en bloeit in uw nabijheid. De eindeloze duinenrij, die u van af uw slaapkamer zoo dor en droog heeft geleken, draagt vaak de prachtigste bloemen, op plaatsen, waar u ze het minst zoudt verwachten.

Vlak achter het strand, in de duinen van den zeereep, die er het kaalst uitzagen, kunt u de prachtige zeewinde (*Convolvulus soldanella*) vinden. De groote teer rose klokken bekoren stellig ook u, want mooier, fijner bloem is er nauwe-

lijks te denken. Maar toe, plukt u ze niet. In de eerste plaats, omdat u er zoo weinig plezier van zult beleven. Deze bloemen verwelken heel snel; de teere blaadjes kneuzen zoo licht, en worden dan bruin op de wondplekjes. Dan is er van de gave pracht die juist deze bloem haar schoonheid geeft, niets meer over. En in de tweede plaats: spaar deze plant, want algemeen is ze niet; onverstandig plukken en uitgraven ontnemt wie na u komt, het genot, dat u zelf smaakte.

Als u plukken wilt en een bouquet mee wilt nemen uit het duin om uw huis te verfraaien, pluk dan naar hartelust van het prachtige blauwe slangenkruid (*Echium vulgare*). Overal, op de zonnigste, droogste plekken kunt u het vinden, soms in groote massa's bij elkander. Dan gonst en zoemt het op zoo'n plekje van de goedige hommels, die in drommen aanwezig zijn om den honing te halen, dien deze bloem hun te bieden heeft. De blauwe kleur heeft hen al van uit de verte gelokt, want blauw is een lievelingskleur van deze insecten en blauwe bloemen zijn zeldzaam in onze flora. Op het moment dat deze bloemen opengaan zijn ze bijkans wit, dan worden ze langzaam rose en ten slotte komt het blauwer in. Eerst een beetje, zoodat zoo'n knop de fijnste vermenging van zachtblauw en zachtrose vertoont; langzamerhand neemt het blauw in sterkte toe, en als de bloem zich voluit heeft geopend, dan prijkt ze in felblauwe pracht. Zulk slangenkruid blijft heel lang bloeien, omdat de bloeistengels, die aan den hoofdstengel ontspringen, voortdurend blijven doorgroeien aan hun uiteinde. Het eerst gaan de knoppen,

Zeewinde (*Convolvulus soldanella*).

Bloemtros van Slangenkruid dat begint te bloeien.

die het dichtst bij den stengel gelegen zijn open; dan is het eind van zoo'n bloemtrosje nog een ingerold groen stompje. Maar als de bloemen aan den stengelkant uitgebloeid zijn, dan nemen de op hen volgende hun plaats weer in en langzamerhand wordt de geheele tros, die kort en in elkander gedrongen was bij het begin van den bloei, een groote wijdvertakte bloeiwijze, die de nog steeds ineengerolde bloemtoppen als op zijstengels draagt.

In het barre duin kunt u ook het walstroo vinden. We hebben het er in twee soorten, het witte (*Galium mollugo*) en het gele (*Galium verum*). Beide dragen een overvloed van zeer kleine bloemetjes aan vrij zwakke stengels, die onder den last doorbuigen, zoodat het lijkt, of het een kruipende plant is. De bewoners van de duinstreken noemen deze bloemen „kevereten", omdat kleine kevertjes er op bezoek komen om van het stuifmeel te eten. Soms kan het voorkomen, dat men midden tusschen zoo'n veldje, begroeid met dit gele of witte walstroo een eigenaardige vuil-gele of

vuil-donkerroode bloem vindt, waarvan men ook na langdurig zoeken [de bladeren niet kan vinden. Dit is dan de Walstroo-Bremraap (*Orobancha caryo phyllacea*), die heelemaal niet zeldzaam is. Zoo'n bremraap mist de groene kleurstof, het chlorophyll, in z'n cellen. En daar deze stof onmisbaar is voor een plant, omdat door middel van die groene kleurstof vele van de voor het leven der plant onmisbare voedingstoffen worden bereid, is de bremraap wel genoodzaakt zich op een andere manier dit ook voor zijn bestaan onontbeerlijke voedsel te verschaffen. 't Geen dan gebeurt door te woekeren op andere planten. Van uit de wortels van zulke planten putten de bremrapen hun levenskracht en aan hunne gastheeren ontnemen ze alle stoffen, die ze noodig hebben om te groeien, te bloeien en zaad te vormen. Heel dikwijls kan de gastheer niet missen wat de bremrapen hem ontnemen en gaat hij dood, omdat deze parasiet te zijnen kosten leefde.

Behalve deze kunt u nog een menigte andere planten in de kale duinen vinden.

Wilt ge evenwel mooiere en meer bijzondere planten zien, ga dan maar eens ter dege zoeken in de buurt van de berkenboschjes. Daar, in zulke vochtige duinvalleities, vindt men allerhande planten, die men elders in de duinen vergeefs zoekt. Het aardigst zijn misschien wel de orchideeën-soorten. Dat wist u niet, wel, dat deze eigenaardige bloemen ook in ons land in het wild voorkwamen! En in de duinen zijn er massa's, in allerlei verschillende vormen. Daar kunt u bijvoorbeeld de groote forsche planten van de breedbladige Wespenorchis (*Epipactis latifolius*) vinden, en de veel kleinere planten met de mooie groote wit en rood-bruine bloemen van de Moeras-Wespenorchis (*Epipactis palustris*) komt u er ook wel tegen. Van onze wilde orchideetjes is deze stellig wel de mooiste en de grootste, terwijl ze heelemaal niet zeldzaam is. Moeilijker te vinden, omdat de bloemen klein en groen zijn, is misschien de Keveorchis (*Listera ovata*).

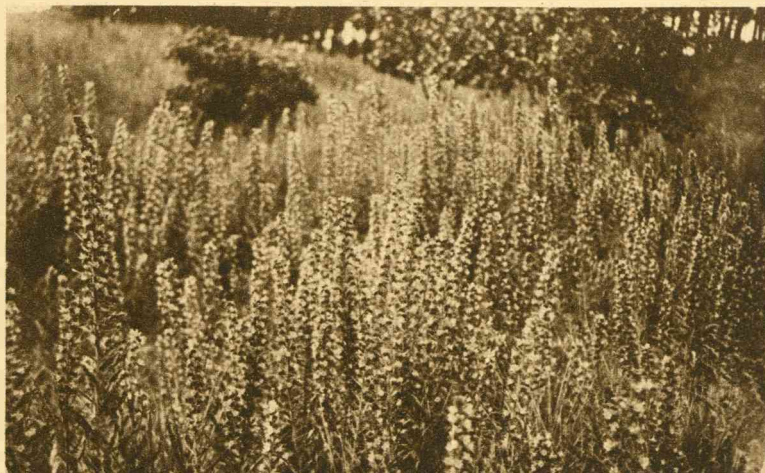
Een andere orchidee van de duinen, de Hondswortel (*Anacamptis*) vindt u op de grazige duinhellingen: tusschen bramen bijvoorbeeld kunt u deze mooie paars-roode orchidee wel eens vinden.

Aan den rand van zoo'n berkenboschje vindt ge van allerlei bloeiende struiken. Daar is de Geldersche Roos, die ons eerst vergast op haar witte bloemen, en in 't najaar zichzelf met bloedroode bessen siert; de Vlier, die haar heerlijk geurende bloemschermen in de zon uitspreidt, de Wilde Roos, of Egelantier, die met fijn rose bloemen overdekt is, de Wilde Sering of Liguster, die met witte trossen prijkt. Altijd is er wat in bloei in zoo'n berkenboschje. Wat ik u niet opnoemde, moest ge zelf eens gaan zoeken.

L. v. d. P.

Wit Walstroo (*Galium mollugo*).

Bloeiend Slangenkruid (*Echium vulgare*).

DE PAARLEN

In het laatste, meest verborgen vakje van de brandkast vond Jack Wehry tenslotte wat hij zocht.... het kleine bronzen kistje.

Hij greep er naar en klemde het vast in zijn handen, als wilde hij het nooit meer loslaten. Het bevatte zijn schat, waarop al zijn hoop in het leven gevestigd was.

Zijn ingespannen studie en harde arbeid hadden hem tenslotte een nieuw model weefmachine doen ontdekken, waarvan hij wist, dat ze eene algeheele omwenteling in de katoenindustrie zou kunnen doen ontstaan. Hij wist ook, dat de uitvinding een goudmijn voor hem zou kunnen beteekenen, maar hij was jong, arm en zonder connecties, zoodat het hem niet gemakkelijk viel zijne uitvinding te exploiteeren. Ten slotte slaagde hij er in, de machine te demonstreeren voor Cyril Mackenzie, een van de machtigste machinefabrikanten van de Oostelijke staten.

Hij wist niet, dat hij moeilijk in slechter handen had kunnen vallen. De millionnaire toonde zich zeer pessimistisch tegenover de uitvinding, maar stemde er tenslotte in toe, er zijn aandacht aan te zullen schenken. Jack, verheugd over dit eerste magere succes, stelde vertrouwen in den millionnaire, tot hij plotseling ontdekte, dat hij het slachtoffer geworden was van diens sluwe praktijken. Hij had alles uit handen gegeven, zijn plannen, teekeningen en berekeningen, en kwam te laat tot de ontdekking, dat hij op die wijze zijn geheele veelbelovende uitvinding in handen gesteld had van een gewetenloos man, die den uitvinder aan zijn lot overliet en zelf de vruchten der groote ontdekking ging plukken.

Er was geen middel, om langs wettelijken weg recht te verkrijgen. Cyril Mackenzie was geen man, die fouten beging in zulke dingen, en den armen jongen uitvinder bleef niets anders over, dan zijn recht te zoeken langs den onwettigen weg. Hij was te weten gekomen, waar Mackenzie zijn plannen bewaarde, hij had bij hem ingebroken, de safe geforceerd, en thans hield hij zijn weergevonden schat in handen.

Tot nog toe was alles goed gegaan. Het groote weelderige kantoor was stil en verlaten op dit uur van den nacht, en wat meer zegt, Jack had zijn schat in zijn handen. Hij slaagde er in, onbemerkt weer het huis te verlaten, en een half uur later was hij op zijn eenvoudige kamer en maakte met bevende vingers het kistje open.

Hij had zich niet vergist. Werkelijk bevatte het kistje alle papieren, die hij noodig had, niets ontbrak er aan. Maar tevens bevatte het kistje nog een etui, dat met de plannen voor Jack's weefmachine niets te maken had, en toen hij het opende, schitterde hem een prachtig, dubbel snoer zachtglanzende paarlen tegen. Zonder twiifel had de millionnaire, om ook voor dezen schat een veilige bergplaats te vinden, bij de papieren in het kistje gelegd.

Met bevende hand sloot Jack het etui weder. Hij gevoelde zeer goed, dat het bezit van deze paarlen voor hem eene ernstige zaak beteekende. De papieren waren zijn eigendom, en Mackenzie zou zich wel wachten ze terug te eischen. Maar met de paarlen was dat een ander geval. Zij waren het eigendom van Mackenzie, en daarmee kon deze een middel vinden voor zijn wraak en den jongen uitvinder in het ongeluk storten.

Jack opende wederom het etui, en dacht erover de paarlen te vernietigen. Maar toen hij ze liggen zag, in hun zachtglanzende schoonheid, begaf hem de moed. Het was hem niet mogelijk, iets te vernietigen dat zoo mooi was.

Bijna op hetzelfde oogenblik dacht hij aan Maida. Zij was de jeugdige secretaresse van Mackenzie, bij hem had hij haar eeren kennen. Haar aanwezigheid was misschien de reden geweest, dat Jack meer vertrouwen in den machinefabrikant gesteld had dan deze verdiende, en hij herinnerde zich zijn vage gedachten, dat wanneer zijne uitvinding misschien succes hebben zou. . . . Dat was voorbij, wederom was hem

zijn kans mislukt, en hij dacht dat hij niet langer het recht had aan Maida te denken. Maar deze paarlen gaven hem een plotselinge, stoute gedachte. Indien hij ze aan haar gaf? Zulk een geschenk zou Maida zeggen wat hij dacht en hoopte, en het was toch niet meer dan billijk, dat Mackenzie, die hem had willen bestellen, hem thans hielp. Later zou hij immers de

glimlachten droomerig. — Intusschen had Cyril Mackenzie den diefstal uit zijn brandkast ontdekt. Gedurende eenige minuten stond hij onbeweeglijk voor de geopende kast, met half gesloten oogen en een duivelschen lach om zijn mond. „Hij is erin geloopt,” dacht hij. „En thans heb ik hem. Beter en meer volkomen dan ik ooit had durven hopen.”

Hij begaf zich naar de naastbijgelegen kamer, waar Maida aan haar schrijfmachine zat en ijverig werkte. Hij bleef staan, om zwiigend naar haar te kijken. Hij had altijd geweten, dat zij een heel mooi meisje was, maar tot nog toe had hij niet geweten, hoe groot de bekoring was, die van haar uitging.

Na eenige oogenblikken wandelde hij naar het raam, om eenigen tijd naar buiten te zien. Plotseling keerde hij zich om, en richtte het woord tot het meisje, dat steeds had doorgewerkt.

„Overmorgen is het groote weldadigheidsbal,” zeide hij glimlachend. „U gaat er zeker heen, nietwaar miss Shennon?”

Maida Shennon keek hem bijna verschrikt aan. Zij was het niet gewoon, dat hij op een dergelijke gemeenzame wijze het woord tot haar richtte.

„Ik . . . ik weet het nog niet heel zeker,” zei ze aarzeland. „Maar ik denk het wel.”

Mackenzie schoof een stoel dicht bij haar en ging zitten.

„Ik zou het heel graag hebben, dat U kwam,” zei hij vertrouwelijk. „Zooals u misschien weet, ben ik zelf lid van de weldadigheidsvereniging. Ik zou bijna zeggen, ik reken er op, dat u komt.”

Hij bekeek haar aandachtig, terwijl hij sprak en zij verlegen haar papieren schikte. Hij was iemand van groote sluwheid, hij had reeds lang geleden bemerkt dat de jonge uitvinder niet onverschillig was voor de mooie secretaresse, en een onderdeel van zijn plan was geweest Jack er in te laten loopen door middel van Maida. Voor de eerste maal bedacht hij

thans, dat hij dit kon doen, en tevens zijn eigen doeleinden kon dienen.

Eenige dagen later was het groote weldadigheidsbal. Het was een der grootste gebeurtenissen van de stad, en ieder, die iets beteekende of zich verbeeldde dat te doen, was aanwezig. Maida was er ook. Zij droeg een eenvoudige witte japon, hoewel die haar uitstekend kleepte, maar om den hals droeg zij de prachtige paarlen, die Jack haar gegeven had.

Zij wist niet, hoe hij aan het sieraad gekomen was. Zij twijfelde er geen oogenblik aan, dat hij ze voor haar gekocht had, en die gedachte, met de daaruit voortvloeiende zekerheid dat het hem goed ging, vervulde haar met een onmetelijke vreugde. Op dit bal was hij niet aanwezig, daar hij met eenige zakenmensen een conferentie had. Maar den volgende dag zou hij Maida weer spreken en haar den uitslag mededeelen. Zij twijfelde er geen oogenblik aan, of het zou een goede zijn.

Zij zag plotseling Mackenzie op haar afkomen. Zij glimlachte flauw tegen hem, uit beleefdheid, en weifelde, toen zij zijn scherpen blik zag, dien hij op haar vestigde. Zijn oogen richtten zich op het parelsnoer, en hij gevoelde iets als triomf. Maar tegelijkertijd trof hem de schoonheid van het meisje, dat ze droeg, en zijn gedachten namen een andere richting.

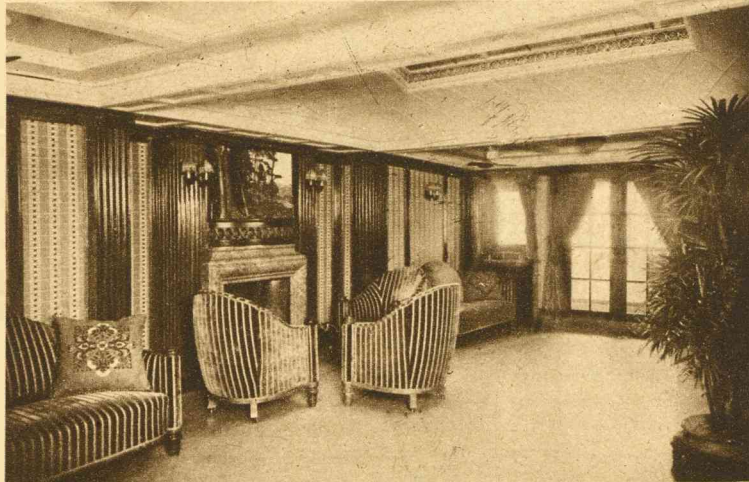
„Ik moet u spreken, miss Shennon,” zeide hij plotseling. „Ga als het u blijft met mij mee. Ik weet hier een plaats waar niemand ons storen kan, het is een dringende zaak.”

Hij dwong Maida bijna hem te volgen naar een klein vertrek, dat door palmen en tapijten bijna geheel werd afgesloten. Zij volgde hem, aarzeland en met een onbestemden angst. Hij liet haar op een kleine sofa plaats nemen, en ging

zelf tegenover haar zitten.

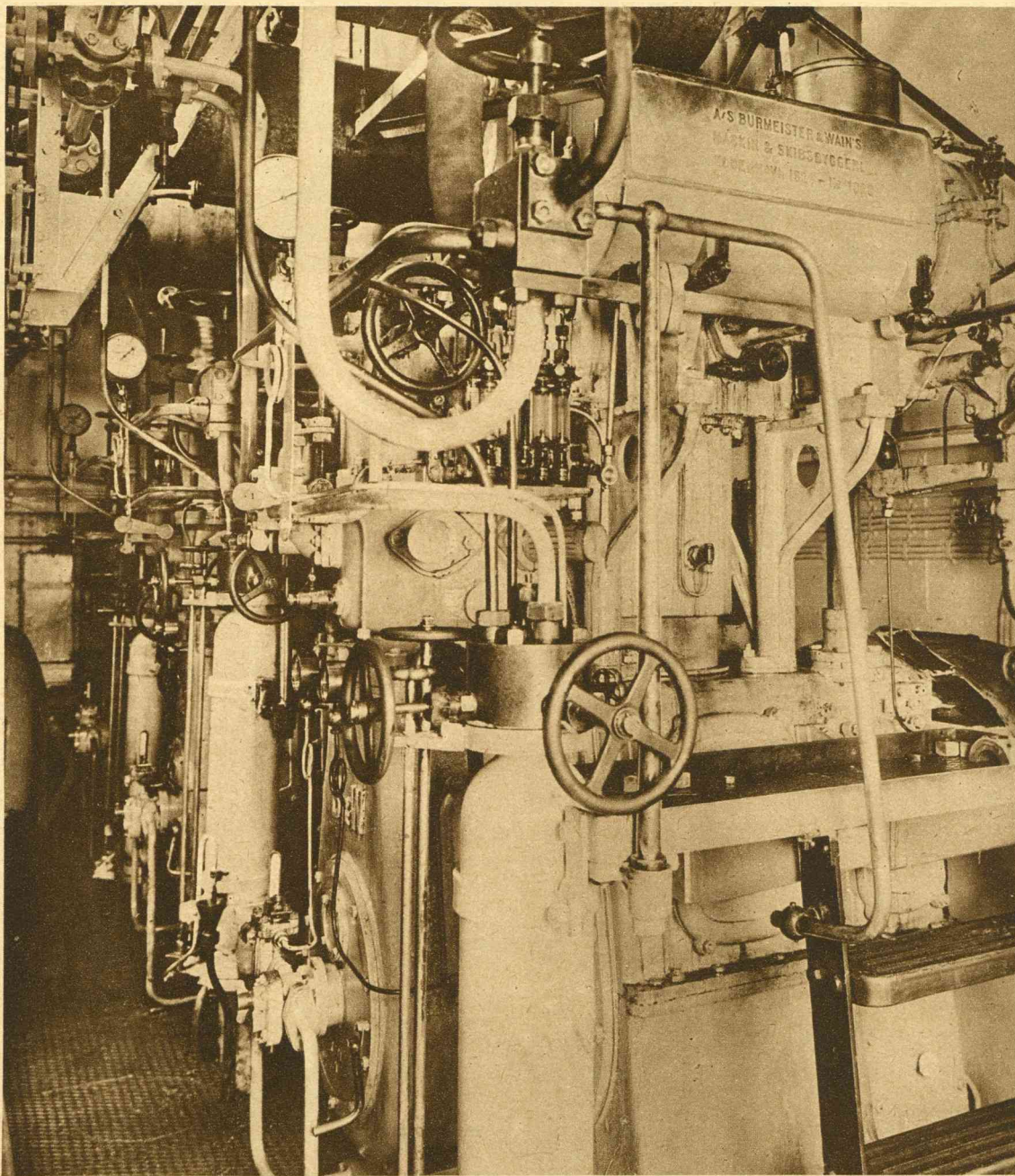
„Zoudt u mij kunnen zeggen, hoe u gekomen bent aan die paarlen, die u draagt?” vroeg hij zonder omwegen. „Of liever, van wien u ze hebt gekregen?”

Maida keek hem aan met verschrikte oogen. Ze wist niet wat ze van hem denken moest, noch wat ze antwoorden

Een ingewikkeld geval

De foto hierbeneden, genomen in de machinekamer van de „Kurenai Maru”, een voor Japan-schen dienst door een Deensche firma (Burmeister och Wain) gebouwd motor-passagierschip, geven wij niet om onzen lezers haarfijn uit te leggen, wat al die ingewikkelde toestellen te beteekenen hebben en hoe ze werken. Wij reproduceeren de foto alleen om even een idee te geven hoe enorm samengesteld zulk een machine-installatie zijn kan en hoeveel studie, omzichtigheid en oplettendheid in de moderne techniek van constructeurs en het bedienend personeel geveerd wordt om te kunnen garandeeren, dat alles goed van stapel loopt. Een enkele vergissing, een misgreep, een kraantje of handeltje verkeerd of niet op tijd gehanteerd, kan tot de schromelijkste gevolgen en zelfs tot een ramp leiden! De reiziger, als hij rustig in zijn dekstoel van het mooie weer geniet of zich in den salon genoeglijk den tijd verdriift, zal er niet vaak aan denken, hoeveel zorg het kost om zijn veiligheid te waarborgen en te bewerken, dat hij stipt op tijd weder aan wal kan stappen! Als tegen-hanger hierboven een kijkje in den salon van het fraaie motorschip.

waarde der paarlen aan den millionnaire kunnen vergoeden.

Eenige dagen later zat een meisje met zachte blauwe oogen en glanzende bruine krullen in haar eenvoudige kamer, en keek naar het glanzende parelsnoer, dat zij in de hand hield.

„Wat moet hij veel van mij houden, om mij zulk een geschenk te geven!” dacht zij, en haar zachte roode lippen

moest, en daarom bleef ze zwijgen. „Ik zal het u zeggen,” hernam Mackenzie zelf na eenige oogenblikken. „U hebt ze gekregen van iemand, die Jack Wehry heet. Is het niet zoo?”

„Maar . . . ik . . .” zeide Maida. „Is het niet zoo?” herhaalde Mackenzie. „Het is zoo,” antwoordde het meisje. „Maar ik begrijp niet . . .”

„Ik zal 't u uitleggen,” viel Cyril haar in de rede. „Die paarden behoorden hem niet. Zij zijn mijn eigendom, en zij waren geborgen in een kistje, dat in mijn brandkast stond. Hij heeft ze gestolen . . . door in den nacht in te breken en met geweld mijn safe te openen.”

Maida leunde achterover en sloot de oogen, haar gelaat was plotseling doodsbaleek. Mackenzie bespiedde haar, en liet haar eenige oogenblikken tijd, opdat al het verpletterende van het bericht tot haar zou doordringen.

„U kunt dus eenigszins nagaan, wat de persoon is, die u zulke kostbare geschenken geeft,” zeide hij toen, met gedempte stem. „U kunt zelf nagaan, wat zijn . . . genegenheid voor u te betekenen moet hebben. En bovendien, u zult begrijpen dat het feit van dezen onbeschaamden diefstal mij groote macht over Jack Wehry geeft, en dat het van mij afhangt of zijn toekomst en zijn leven al dan niet geheel vernietigd zullen worden.”

Maida opende plotseling de oogen en keek hem aan. „U hebt hem opzettelijk in het ongeluk laten lopen . . . u moet daarvoor 'n reden gehad hebben,” zei ze scherp.

Mackenzie lachte kort en scherp. „Waarschijnlijk had ik die. Maar dat doet er thans niet toe, op het oogenblik heb ik alle troeven in mijn hand. Zal ik er gebruik van maken?”

Maida leunde weer achterover, machteloos en verslagen. „Ik begrijp u niet geheel en al,” zei ze zwak. „Dan zal ik het u uitleggen,” antwoordde Mackenzie, en schoof zijn stoel wat dichters naar haar toe.

„Ik wil open kaart met u spelen. Jack Wehry was in het bezit van een geheim, dat groote waarde voor mij had. Het was een veelbelovende uitvinding, die hij gedaan had, en die ik in exploitatie wilde brengen, op mijn risico weliswaar, maar het is voldoende zeker dat ontzaglijke winsten niet zouden uitblijven. Die winsten moesten in mijn zak vloeien. Om die reden slaagde ik er in, alle benodigde papieren en documenten in handen te krijgen, en ik borg ze in mijn safe. Tot zoover was alles goed gegaan, maar ik had zijn karakter voldoende begrepen om in te zien dat hij het daarbij niet laten zou. Ik voelde, dat hij voor niets terug zou deinzen en desnoods met geweld zijn eigendom weer zou terugnemen. Om die reden borg ik een snoer paarden . . . deze paarden . . . bij de papieren in hetzelfde kistje. Ik kan hem er thans van beschuldigen, zich door inbraak van de paarden te hebben meester gemaakt en ze aan U te hebben geschonken. Daar er geen ontkennen mogelijk is, zou hij veroordeeld worden als een gewone dief en zou hij maatschappelijk volkomen ten onder gaan. Begrijpt u dat?”

„Volkomen,” antwoordde het meisje. „En waarom maakt u daar geen gebruik van?”

„Omdat ik van gedachte veranderd ben,” antwoordde hij, haar strak aanzien. „Omdat ik u in de gelegenheid wil stellen, zijn vrijheid te koopen.”

„Waardoor kan ik dat doen?” vroeg Maida.

STRAND-IDYLLE

Toen de zon haar heete stralen
Uit een effen blauwe lucht
Laatst op mij deed neder dalen .
Ben 'k de mufte stad ontvlucht.
'k Nam een trein naar Scheveningen,
Om er na 'n verfrisschend bad
Eens wat zoete rust te smaken
Bij het golven-schuim-gespat.
Toen ik bij de wijde zee kwam,
Dacht ik, hemel, wat is dat?!
Ben 'k verdikkie aan het zeestrand
Of in 'n linnen-huizen-stad?
Lange rijen groote tenten,
Vol met menschen, zag ik daar,
Die er aten, dronken, sliepen,
Net als thuis, heel familiaar.
Ei-vol was het zeestrand verder,
Zwart van menschen was het zand,
Venters prezen luid hun waren

Op het dichtbevolkte strand.
„Au! Pas op m'n eksteroogen!”
Schreeuwde woedend een meneer;
„Is er” — vroeg hij — „geen politie,
„Die hier regelt het verkeer?”
'n Juffrouw troostte hem en zeide:
„Onderlaatst las 'k in de krant,
„Dat er borden zullen komen
Met: „Rechts houden op het strand!”
'k Dacht toen aan m'n rustkuur-plannen,
Juist zag 'k een politie-man!
„Kunt u zeggen” — vroeg ik — „hoe ik
„'t Stille strand” gauw vinden kan?”
„Wát zegt u?” antwoordde lachend
De politie-brigadier,
„Wel, u hoeft niet ver te loopen,
't Stille strand, kijk, dat is . . . hier!”

J. Cats Jr.

„Door met mij te trouwen,” antwoordde Mackenzie. „Ik begrijp wel, dat u mijn aanzoek niet zoudt aannemen zonder zulk een motief . . . ofschoon ik u liefheb en in staat ben u alle weelde te geven. Maar ik ben in staat, Wehry niet slechts vrij uit te laten gaan, maar zelfs wil ik hem nog alle hulp verleen voor zijn uitvinding. Neemt u op die voorwaarden mijn aanzoek aan?”

„Het spijt mij wel, dat ik dat niet doen kan,” antwoordde Maida bedaard. „U moet zelf begrijpen, dat ik niet met u

Mackenzie knikte heftig. „Dat zijn ze,” antwoordde hij. „Het is een zeer kostbaar snoer, en de waarde bedraagt minstens vijftienduizend dollars, waarvoor ze ook verzekerd zijn.”

„Ik geloof, dat mr. Mackenzie zich vergist,” zeide Maida glimlachend. „Dit zijn geen echte paarden, het is een mooie imitatie, die ik zelf eenigen tijd geleden gekocht heb.”

„Het is niet waar,” zeide Mackenzie schamper. „Het zijn de paarden, die mij ontstolen zijn. Iedere juwelier zal kunnen zeggen, dat ze echt en van groote waarde zijn.”

Een deskundige werd geroopt. Maar reeds na eenige oogenblikken verklaarde hij, dat het jonge meisje gelijk had . . . en de paarden niets waren dan een goede imitatie.

„Het is onmogelijk,” schreeuwde Mackenzie. „De paarden waren echt. Ze waren geborgen in een bronzen kistje in mijn safe, en . . .”

„Wij zullen onmiddellijk een onderzoek instellen,” zeide de inspecteur, met een glimlach.

Een auto bracht het geheele gezelschap naar het kantoor van Mackenzie. De inspecteurs onderzochten de safe, die geen sporen van inbraak vertoonde, en gemakkelijk te openen was. Reeds na eenige minuten wendde een der inspecteurs zich tot hem.

„In een bronzen kistje waren immers de paarden geborgen?” vroeg hij.

„Is het soms dit?” vroeg de inspecteur.

„Ja,” antwoordde Mackenzie.

Mackenzie staarde op het kistje, dat de beambte in de hand hield. Er viel niet aan te twijfelen, hij bezat slechts één dergelijk kistje, het verlorene. De inspecteur opende het, en een prachtig dubbel snoer paarden glansde hem tegen.

„Dat . . .” bracht Mackenzie met moeite uit.

Hij zag, hoe de politie-beambten minachtend glimlachten, en hoe Maida onbeweeglijk stond, met neergeslagen oogen. Zij had de twee dagen bedenktijd goed gebruikt! Natuurlijk was dit haar werk, zij had de paarden en het kistje weer teruggebracht, en het snoer valsche in de plaats gekocht.

„U hebt waarschijnlijk wat al te gauw aan onraad gedacht,” zei een der inspecteurs ironisch.

De fabrikant zweeg. Wat kon hij ook antwoorden? Hij begreep, dat hij verslagen was en zijn spel verloren had . . . dat hij zoowel Maida verloren had als zijn kans op de voordeelen van de uitvinding.

De kleine bewoonsters en bewoners van het Tehuis te Cannes.

EEN FRANSCH-RUSSISCH INSTITUUT VAN WELDADIGHEID.

Het is in het algemeen hier te lande weinig bekend, dat er op het oogenblik ten gevolge van de revolutie, buiten Rusland drie à vier miljoen Russen leven, die na schier alles te hebben verloren, op de een of andere wijze een bestaan moeten vinden. Een vergelijk met de émigrés uit de Fransche revolutie gaat hier niet op, aangezien de thans verdreven Russen voor het grootste deel tot den intelligenten middenstand behooren. Van terugkeer is geen sprake, indien men bedenkt, dat zelfs de menschwiki, de sociaal-revolutionairen dus, tot op heden in Rusland door de bolsjewiki achter slot en grendel worden gehouden, voor zoover zij niet zijn doodgeschoten of gedeporteerd.

In welke omstandigheden deze ontwikkelde Russen b. v. in Marseille leven, laat zich niet beschrijven. Het is duidelijk, dat het uiteraard moeilijk is in de huidige omstandigheden, te meer waar het Russen, hoe ongelukkig ook, geldt, voor deze menschen iets te doen. Immers deze Russen van huis en hof verdreven, die bijna allen een geliefden bloedverwant te betreuren hebben, die het slachtoffer werd van hongersnood of revolutie: immers (het getal van die slachtoffers wordt heden op tien miljoen geschat) zij hebben geen regering, die hen steun verleent. Toen er hongersnood was in Duitschland, toen er gebrek geleden werd in Oostenrijk of Hongarije, kregen de gezantschappen en consulaten van die landen opdracht, al het mogelijke te doen, propaganda te maken in den vreemde, comité's te organiseren, medewerking te verkrijgen tot het organiseren van liefdadigheidsavonden etc., etc. Zoo zeide ons een Hongaarsch ambtenaar onlangs: „In het begin ging het hulpbetoon in het buitenland voor ons in het geheel niet. Wir müssten das Weinen erst lernen. Das haben wir von den Deutschen abgesehen und dann ging's.” Om de Russen, die zoo veel erger hebben doorgemaakt, bekommert zich niemand. En toch zijn ook in die kringen, in beschaafde kringen, in fatsoenlijke kringen, zoo fatsoenlijk en zoo beschaafd als de lezer, die deze regels onder oogen krijgt, duizenden kinderen, die honger, die niet tot ontwikkeling kunnen komen, om niet te spreken van de ouden van dagen.

Dat Frankrijk zijne oude bondgenooten in dezen niet vergeet, blijkt uit het volgende.

Drie jaar geleden werd in het zuiden opgericht het „Comité d'assistance aux Réfugiés français et russes sur le Littoral de la Méditerranée”, zetelende in Cannes. Het had in de eerste plaats tot doel de kinderen te helpen. De medewerking van de Fransche regering bleek uit het feit, dat dit comité de voordeelen ontving, welke de Fransche oorlogswet van 30 Mei 1916 voor dergelijke instellingen mogelijk maakt. Men maakte gebruik van de internationale positie van Nice en Cannes en wist het bestuur van het Fransch-Russisch Comité zoo te organiseren, dat het een ge-

mengd gezelschap werd. Franschen, Engelschen, Amerikanen, Russen namen deel. Tot de leden van het Comité van Bescherming behooren thans o. a. de Prefect der Zee-Alpen, de Bisschop van Nice, burgemeesters van verschillende plaatsen, Generaal Pau, de Vorst en de Vorsten van Monaco, Ex-Koning Manuel van Portugal, Lady Johnstone, in Nederland als vrouw van den vroegeren Engelschen Gezant te 's-Gravenhage welbekend, Mevrouw Van Alen. Voorzitter is de oud-russische diplomaat Mouravieff-Apostol Korobyne, penningmeester Prins Pieter Galitzine, oud-adjudant-generaal.

In Cannes is een tehuis voor kinderen, wier ouders niet de middelen hebben de kinderen groot te brengen. Op het oogenblik worden daar 60 kinderen van 7 tot 14 jaar verzorgd. Het onderwijs ontvangen zij gratis op de Fransche scholen. Merkwaardig is, dat die Russische kinderen de beste prijzen op de Fransche scholen weghalen. Zoo ontvingen wij dezer dagen van een kleinen Russischen jongen, die op het Stanislas-Lyceum in Cannes gaat, bericht, dat hij de eerste eere-prijs van zijn klas gehaald had. De ongelukkige was eerst op school geweest in Baden-Baden, tot het er te duur werd, toen was hij naar Praag gezonden op een Tchechische en was verleden jaar in het asyl in Cannes te land gekomen.

Maar ook verder strekt de werkzaamheid van het Comité zich uit. In Nice heeft het een werkhuis waar werk verschaft wordt aan een honderdtal dames uit den goeuden stand, die de naald kunnen hanteeren. Deze verdienen ieder door deze bemiddeling een zeshonderd francs per maand.

Op dezelfde wijze is er een asyl in Menton, waar anderen, die buitenshuis werk hebben voor 50 à 90 francs per maand, een kamer met vuur en licht ontvangen.

Op deze wijze verschaft het Comité geregeld werk aan 400 à 500 menschen, die het beter gehad hebben en anders aan ellende waren prijsgegeven. En wel hoofdzakelijk door gelegenheid te geven, zelf te werken. Wellicht zou voor de Nederlandsche Vereeniging T. I. B. O. op organisatorisch gebied in dezen wel iets te leeren zijn.

Ook in Nederland zijn velen, die goede herinneringen aan Rusland hebben, die er of gastvrijheid genoten of er geld verdiend hebben. Het is waar, velen verloren geld door de Russische papieren. De eenige manier echter, daar ooit iets van terug te zien is, de hand boven het hoofd te houden van de goede Russische elementen. En daar geldt het in de eerste plaats de jeugd.

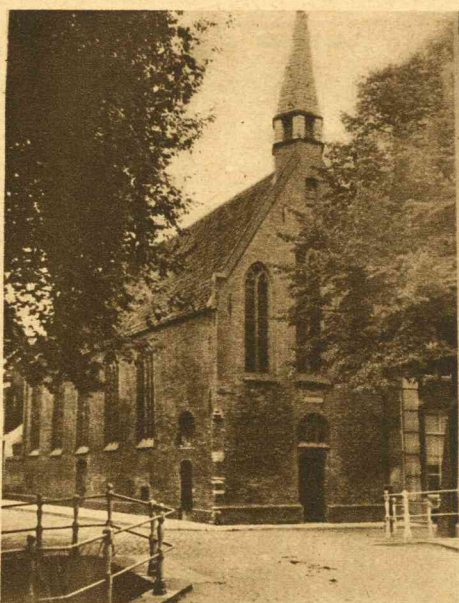
Een kleine gift gezonden is een zaad, dat uitgroeit tot een plantje van geluk voor een arm onschuldig kind. Wie er zoo over denkt, zende iets aan Mevrouw Mr. C. L. Torley Duwel, geb. Mouravieff-Apostol Korobyne, Lange Voorhout 68, den Haag.

UIT HET VOLLE LEVEN

Het spoorwegongeluk op het station te Amiens (Fr.)

De vernielde wagons van de op een anderen trein geloopte express Parijs—Boulogne.

De nieuwe aula van de Technische Hoogeschool te Delft

Als zodanig is ingericht de oude kapel van de H.-Geestzusters aan de Oude Delft. Het gebouw is gerestaureerd en zal 21 Sept. a.s. als aula in gebruik worden genomen.

Het gebouw van de Pickwick-Club te Boston ingestort

Tijdens een soiree, die de leden gaven, stortte het gebouw van de Pickwick-Club te Boston (V.S.) in. Het ongeval kostte aan vele personen het leven, terwijl er ook zeer vele ernstig werden gewond.

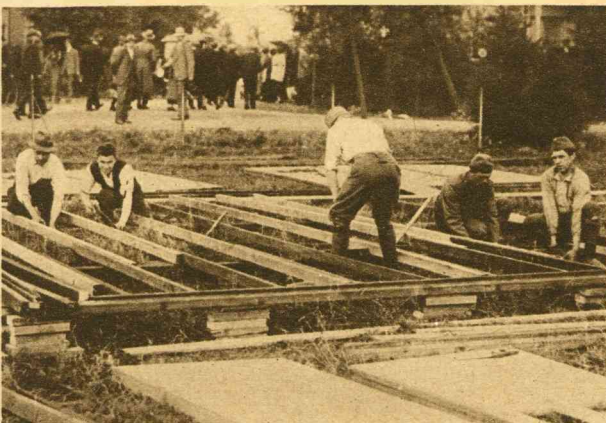
Het 40-jarig bestaan van de Werklieden-Partij in België

is te Brussel onder groote belangstelling gevierd. Uit alle oorden des lands waren de arbeiders naar de hoofdstad gekomen. In een langen stoet trokken zij door de hoofdstraten. De linker foto geeft een groep mijnwerkers; op de rechter foto ziet men de Nederlandsche gedelegeerden. V.l.n.r.: de heeren A. M. de Jong, R. Stenhuis, C. Werkhoven en W. v. d. Sluys.

Borculo na de stormramp

De geweldige ramp die Borculo getroffen heeft, lokt nog steeds duizenden nieuwsgierigen naar 'tstadje. In dichte drommen verdringen zich de mensen, die per trein, auto of fiets zijn aangekomen in de nog niet geheel opgeruimde straten (zie foto links). De straten van het stadje bieden natuurlijk geen voldoende ruimte voor de talrijke voertuigen, die daarom langs de toegangswegen worden neergezet. (Zie de rechter foto, die wel een denkbeeld geeft van het aantal bezoekers, die, per fiets en dan nog maar van één zijde, op een dag der vorige week, naar Borculo gestroomd waren).

Borculo na de stormramp

Links: De genie is bezig de noodwoningen op te bouwen. — De eerste zorg gold natuurlijk om de slachtoffers weer een dak boven hun hoofd te geven. Midden: Gelukkig wordt er door de nieuwsgierige bezoekers, getroffen als zij zijn door de enorme schade, aardig wat geld geofferd. — Op onze foto ziet men de inzamelings-commissie bezig de ontvangen gelden te tellen. Rechts: Door het drijven van een kleine nering trachten sommige bewoners zelf weer wat te verdienen.

DE ONTKNOOPING

DOOR ELSE

Blinkend hel was de zomermiddag. Fel brandde de zon op den boomloozen weg. Maar er was soms heel even een zacht koeltje en als Mathilde dat voelde komen, stond ze stil. En langs haar verhitte wangen streek liefkoozend de zachte windzucht. Dan liep ze weer door, langs den schijnbaar eindelozen weg, tusschen beetwortelenvelden met slapneer-hangende, pas-overgezette plantjes, en weiden, waar traag de dieren lagen in schaduw van boom of heg.

Den geheelen dag had ze als in een roes geleefd na dien droom, dien zaligen droom. En die roes had haar hierheen gedreven, op dit uur, naar dezen weg, den langen eenzamen weg, waar hij haar gisteren was voorbijgestoven in z'n auto. Een minuut, och wel neen, een paar seconden kon het slechts hebben geduurd, maar ze voelde nog den gloeienden straal, die toen uit zijn oogen was gedrongen in de hare, en die haar van verrukking had doen huiveren. Even later was een afschuwelijke twijfel in haar opgekomen. Waarom heeft hij me niet gegroet? had ze gedacht. Als hij mij eens niet herkend heeft! O, wat een onzinnige veronderstelling. Neen, zulk een blik moest wederkeerig zijn en in hem dezelfde ontroering hebben gewekt als in haar. Daarom was zijn groet achterwege gebleven, omdat het plotselinge zien van haar hem had verrast, zóó geheel in beslag genomen, dat hij zelfs den gewonen groet vergat.

Dat hij terug was! Werkelijk terug! — eindelijk terug gekomen! Het juichte en jubelde en bruiste en gonsde in haar van geluk. Had ze 't niet altijd wel geweten, dat ze op hem wachten moest? Ze lachte hardop. Gek was dat, zoo alleen te loopen lachen. In haar vreugde knikte ze tegen een koe, die loom haar kauwenden, kwijlenden bek over 't weidehek legde, en haar dom aankeek met haar groote oogen, die knipperend de azende vliegen verjoegen.

Waarom lachte ze ook weer? O ja, om al de anderen, die om haar waren gekomen in dien tijd. Nooit, geen enkelen keer was ze in verzoeking geraakt. Met elk had ze direct de grens gevoeld, die niet te overtreden was. Soms had ze zich niet eens rekenschap kunnen geven van dat onoverkomelijke, soms ook wel — bij 'den één was het dit — bij den ander dat — altijd had ze vergeleken en niemand kon het van hem winnen. Als hij is géén — prevelde ze — aan hem heb ik alles lief, lief! — alles.

Wat was die donkere tijd nu ver! O, hoe wanhopig was ze geweest, toen hij was gegaan nu zes jaar geleden — zonder een woord. Wat had ze geschreid, nachten en nachten aaneen. Eerst niets dan verdriet en zelfbeklag. Daarna was ze zich gaan beschuldigen, omdat ze hem meende afgeschrikt te hebben met haar trots, haar felle woorden. Wáárom had ze hem zoo vaak weerstreefd — waarom moeten vechten en kibbelen, er een genot in vindend, hem te plagen, te tarten, helsch te maken ook van jaloezie? Waarom had ze nooit over haar trots heen gekund, zich zóó gepantserd, dat het was of haar leven er van afhing, wanneer ze een vonkje van haar liefdebrand toonde? O, en het was toch altijd zoo heerlijk geweest met hun beiden — alles — ook dat, het vechten en kibbelen, en altijd hadden ze elkaar gezocht. Zij hem ook. Dát moest hij toch hebben gemerkt.

Toen ze dit laatste voor zich zelve had vastgesteld, was plotseling haar verdriet en zelfverwijt omgeslagen in woede tegen hem. Uil — lafaard — had ze hem gescholden. Uil, omdat hij niets van haar liefde begrepen had, lafaard, omdat hij niet uit den hoek had durven komen. Hemel, als hij dan toch van haar hield, had hij niet mogen rusten, voor hij haar beproefd — gepeild had.

Eindelijk begon ook deze razernij te bedaren. En met de rust, kwam het juiste inzicht. Eerst slechts een klein vermoeden — langzaam — o heel langzaam begon het te lichten — tot ze eindelijk begreep — wist — onomstootelijk wist, wáárom hij zóó had moeten gaan — hij — met z'n trots, die niet voor den hare onderdeed — met z'n zekerheid — z'n kracht — z'n moed Liefste! liefste, ik aanbid je ook dáárom — ga maar — ga maar — ik wacht op je, hoor! en jij zult werken, je opwerken — voor mij — omdat je zóó niet om me komen wilt — je kent me, je weet, dat ik zonder wat weelde niet gelukkig zou kunnen zijn.

Nog geen week was het geleden, dat ze voor 't eerst had gehoord — zoo maar — zoo maar van ouwe Trui, toen ze in de keuken water haalde voor Moeders druppels, dat hij terug

was. „Juffrouw, die vroegere buurjongen van ons — Otto ten Hove — weet U nog? — hij heeft het nieuwe huis op den hoek gekocht — heb U 't gehoord? Ze vertelden 't mijn bij de kruienier. 't Mot em bar goed zijn gegaan.”

O! die ouwe, goeie lieve Trui! Ze had haar wel om den hals willen vallen en haar zoenen op d'r vette, glimmende wanggetjes — en het was niet te houden geweest — ze had haar iets moeten doen. Maar eerst had ze zich netjes beheerscht — anders had het oudje eens iets kunnen merken, de slimme duvel met haar ratteogjes. Die hadden haar tòch nog wantrouwend aangekeken 's middags, toen ze haar zes fijne, groote zakdoeken in de hand had gestopt — niet zulke voddedingetjes hoor, waar je zoo 't land aan hebt. Daar Trui, voor jou meid, een buitenkansje op kantoor — had ze d'r wijsgemaakt — omdat je m'n groentje zoo pràchtig gewaschen hebt — maar niks van zeggen aan Moeder hoor! denk er om — als je 't verklapt! Wat had ze een pret gehad! O, die achterdochtige blik eerst, en toen dat glunderen kijken! Nu had ze d'r dan toch beloond, die ouwe, goeie Trui, omdat zij haar de blijde boodschap had gebracht.

Gisteren had ze hem voor 't eerst gezien. In z'n auto, zelf chauffeerend — z'n eigen wagen. Wat was ze trotsch op hem. Hoe fier en zelfbewust had hij daar gezeten. En toen was hij vlak langs haar gereden. En de gloeiende straal uit z'n oogen

had, hoe lief! — „Goeden dag. Warm weertje, hè? Hoe maak je 't?” Hij stak verlegen een hand naar haar uit.

Mathilde nam die niet aan. Haar lach verstarde. Groote bitterheid vervulde haar. Dát was zijn begroeting na al die jaren! O! nu zou het weer gaan als vroeger altijd. Wat was hij voor een man! O, o, nu is het groote oogenblik voorbij, sneed het in haar. Alles gaat verkeerd, en ik geloof, dat ik hem hâat hâat

En plotseling, terwijl het bloed wild in haar opgolfde, kwamen haar woorden, driftig, niet te weerhouden . . . als vroeger . . . óók als vroeger: „Je schrok geloof ik geweldig hé? Nu, ik kan 't me voorstellen. Ik moet wel op een geestverschijning hebben geleken, zoo ineens met dreigenden arm je den doorgang belettend. Ben je nog niets veranderd? Ook nog zoo dom en eigenwijs en zoo koppig en ijdel en zoo gauw op je teentjes getrapt en en”

Otto ten Hove beet zich op de lippen. Z'n gezicht onderging een totale verandering. Het zachte, weifelende verdween. Koud en trots keken z'n oogen het meisje voorbij. Z'n verschrokken, verlegen houding werd fier en zelfbewust — zóó — zoo had zij hem gisteren gezien.

„Ik moet zeggen, een mooie begroeting! Bedenk, dat U niet meer den kwajongen van lang geleden voor U hebt, juffrouw Terwiel!”

Toen Mathilde die woorden hoorde, vast en volkomen beheerscht uitgesproken, scheen het haar plotseling, of die man dáár een wildvreemde voor haar was. Wat wist ze nog van hem. 't Was immers jaren geleden — 't kon alles uitgewischt zijn bij hem — door afstand — door tijd — door 't omringende leven. Gek was ze geweest hier te komen, op hem te loopen wachten — gek, dat ze dit had gedaan: hem tegengehouden, gedwongen stil te staan, om haar — haar te zien, te spreken te O, hoe erg was dit, hoe schaamde ze zich nu — afschuwelijk.

„Buurmeisje, buurmeisje,” zei hij verzachtend, plotseling vermoedend, dat er iets anders in haar omging, dan hij eerst meende, „nog altijd hetzelfde wilde katje?”

Maar zij hoorde niet — ze zag alleen — ze zag z'n oogen — o, hoe anders, dan ze gewenscht had. Een vreemd koud gevoel gleed om haar hart. Ik heb mij vergist — vergist — alles verbeelding — dat van gisteren — ik ben niets voor hem — en de droom — droomen — bedrog — bedrog!

Nu drong z'n stem weer tot haar door: „Maar zeg eens, wáárom moest ik stilhouden? Wou je soms meerijden?”

Vreeselijk! En nu moest ze ook nog antwoorden. Want liever zou ze op deze plek sterven, dan nu haar geheim verraden. O! Maar daar kwamen tranen! Ze voelde ze komen en ze kon ze niet bedwingen. Dàn maar weg, wég — 't kon haar niet schelen, wat hij dáárvan dacht — weg — wég —

Met een ruk wendde ze zich om, liet zonder woord of groet hem staan, liep het smalle zandpad in, dat toevallig voor haar lag. De tranen stroomden over haar gezicht. Niet snikken — stil — stil, het mocht niet — ze was nog te dichtbij — straks — straks —

Onthutst oogde de man het meisje na. Dan schudde hij z'n hoofd. „Grillig, onbegrijpelijk, fel kind,” mompelde hij, „als ik bedenken, hoe ik om háár heb geleden — als jongen. Gelukkig! dát is voorbij — laat ze naar den duivel loopen, die wilde, wreede meid — nu is ze bij me uitgeveegd, voor goed.”

Bedaard stapte hij weer in z'n auto, zette er dadelijk een goede vaart in. Z'n strak gezicht ontspande zich. Eigenlijk maar goed, dat ze niet is meegedaan. Stel je voor, Else zou vreemd opgekeken hebben, als ik met haar was aangekomen. Else! — een gelukkig lachje kroop om z'n mond — nog een uurtje, dan was hij bij haar — z'n mooi, zacht schatje — en hij zou haar vandaag maar eens meenemen — het huis laten zien — hùn huis — straks gingen ze dezen zelfden weg terug, zij naast hem, dicht naast hem — z'n hand zou haar kunnen liefkoozen — hij zou haar zelfs kunnen kussen — rijdende — wat zou ze zeggen van het huis? Natuurlijk zou ze verrukt zijn en haar oogen zouden schitteren en ergens op een plekje zou hij haar wel in z'n armen kunnen nemen — zijn vrouwtje werd ze — zijn eigen, heerlijk vrouwtje!

Schaapskooi op de Veluwe

had haar lichaam en ziel doordrongen — huiverend gelukzalig was dat geweest. Toen — vannacht de droom, de sterke, suggestieve droom — en nu liep ze hier weer — op hem te wachten — en ze schaamde zich niet — hij mocht het weten nu, en hij zou het begrijpen — dadelijk — dat ze hier liep om hem. O, hij zou komen. Stellig geloofde ze het. Net als zij zou hij om denzelfden tijd de plek terugzoeken, waar hij haar voor 't eerst had teruggezien en vandaag zou hij remmen en héél langzaam langs haar gaan en haar wél groeten, maar hij zou haar net zoo aanzien als gisteren. Of — zou hij stilhouden? — haar hart bonsde op — stil, stil, niet zoo blij nog. 't was immers ook best mogelijk, dat hij heelemaal niet kwam. Zie daarginder was het gebeurd — bij de wilgen — dáár. Maar luister, o luister! Wat was dat suizen van uit de verte? Ze durfde niet omzien. Zoo gauw al? Hoor, het naderde, nu was het weer het zacht grommende beest — nog niet ze was eigenlijk nog niet voorbereid — ach, dat het een ander ware, want ze zou hem immers ook niet eens goed kunnen aanzien, als hij zóó, van achteren af, langs haar reed, en nu ineens omkeeren ging toch ook niet, of plotseling stond Mathilde stil, heel stil stond ze — en in dat oogenblik verhief zich ergens van uit de diepte harer ziel een kracht, onweerstaanbaar dwingend tot een onverwachte, vreemde daad: zij wendde zich om, toen — herkenkend, wat naderde tusschen opwarrelend stof — trad ze snel naar 't midden van den weg en hief haar hand op ronkend en sidderend stond de auto stil.

Onbeweeglijk — als in tooverban — zat de man aan het stuur. Even slechts. Toen sprong hij uit den wagen.

„Mathilde! Ben jij daar?”

„Zooals je ziet.” Zij lachte.

Waarom kwam hij niet naar haar toe? Waarom bleef hij daar staan, op een afstand? Zag hij dan niets aan haar? Zag hij niet, dat ze kláár stond, dat hij alleen maar z'n armen te openen had? — en ze zou komen — zonder één woord zou ze zich overgeven. — Nu wist ze immers, hoe lief ze hem

Het 300-jarig bestaan van Hoogeveen

Dorpsgezicht. — Links het Gemeentehuis (met torentje).

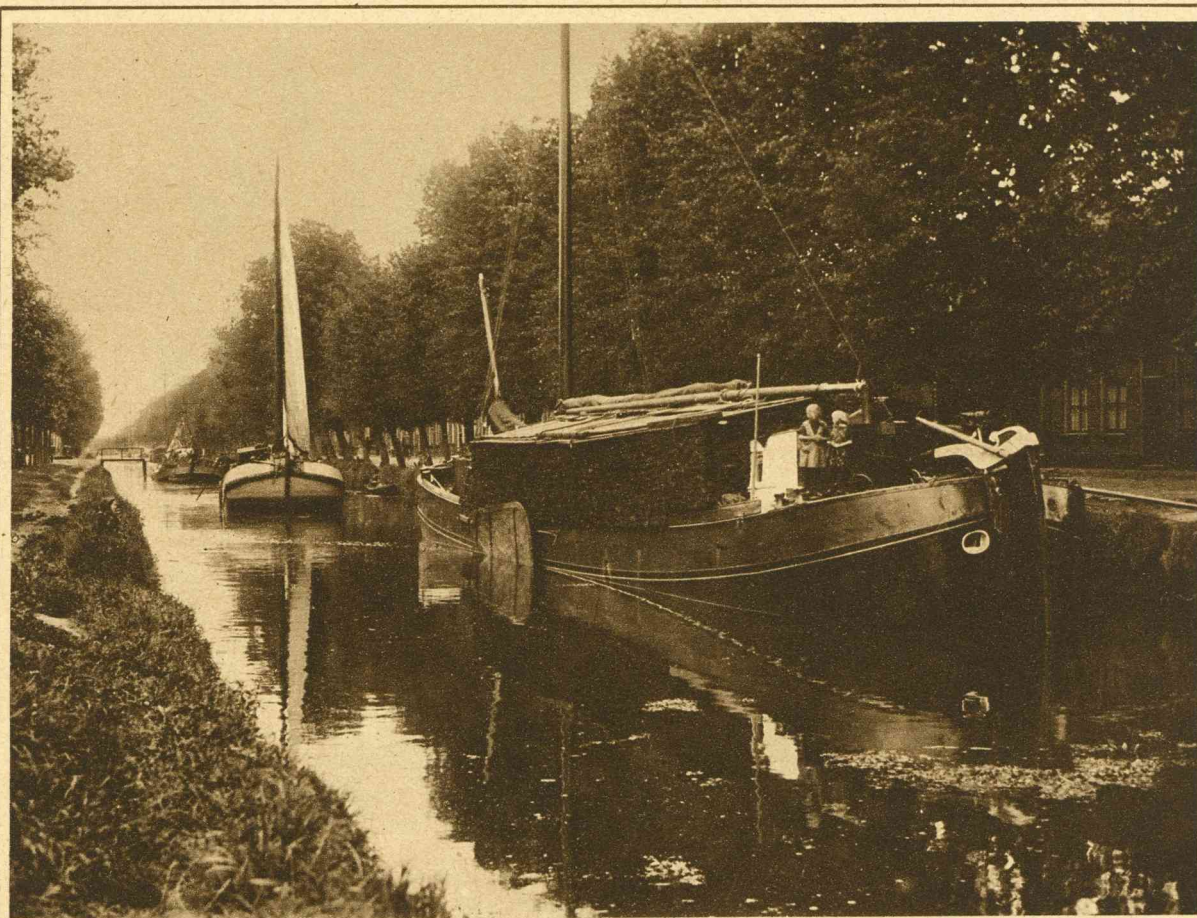

Het fraaie Ziekenhuis.

In de laatste dagen van Augustus viert Hoogeveen zijn 300-jarig bestaan. 't Is dan n.l. drie eeuwen geleden, dat Jhr. Roelof van Echten tot Echten 5000 morgen veen kocht. In vereeniging met eenige Hollandse heeren, werd een jaar later daar ter plaatse een Algemeene Compagnie opgericht, ten einde dat veen tot turf te vergraven en den ondergrond te ontginnen. Zooals men weet, rust de hoogveenlaag op een zandbodem. Door oordeelkundige behandeling kan die na de verturving van de veenlaag tot vruchtbaren bouwgrond gemaakt worden. De akkers van de zoogenaamde veenkoloniën brengen dan ook oogsten op, die met die van de kleigronden kunnen wedijveren.

De werkzaamheden in het veen vragen vele handen. Natuurlijk vestigen zich in de nieuwe nederzetting al spoedig winkeliers en andere zakenlui. De turfvaart schenkt het aanzijn aan een levendige scheepvaart. Scheepstimmerwerven en aanverwante bedrijven verrijzen. Als de landbouw op de vervening volgt, komen smeden en andere ambachtslieden. En niet lang nadat de eerste spade in het veen gestoken is, ontstaat een vaak welvarende nederzetting.

De ondergrond van de Hoogeveense venen bleek in 't bijzonder voor de boschcultuur geschikt. Uitgestrekte bosschen kwamen in de plaats van de woeste hoogveenmoerassen van weleer. Ten slotte konden de bosschen zich niet handhaven en vele boschgronden werden in wei-

De drukke scheepvaart op de Hoogeveense vaart.

degronden veranderd. De veeteelt neemt nog altijd een zeer belangrijke plaats in. Dit blijkt wel zeer duidelijk als men weet, dat de Coöperatieve stoomzuivelfabriek een der grootste van 't land is. Een 12 miljoen liter melk, wordt daar 's jaars verwerkt.

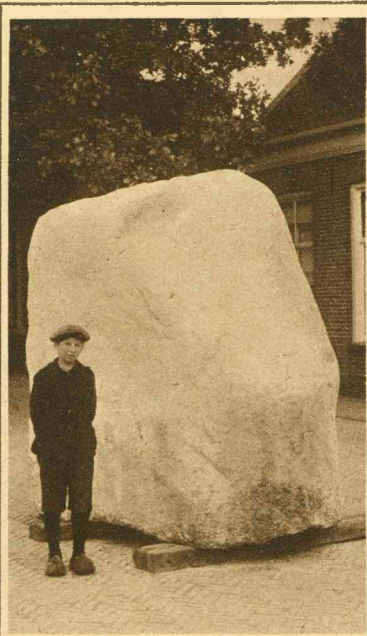
De schippersbevolking van Hoogeveen kon zich vooral uitbreiden toen in het midden der vorige eeuw door de Drentsche Kanaal Maatschappij de Hoogeveense vaart werd gegraven. Langzamerhand verplaatste de vervening zich meer oostwaarts. Het werkelijke deel van het veen toch, het eerst aan de snede gebracht, raakte op. Sinds lang reeds is ook het veen van Hollandscheveld en Alteveen tot turf vergraven. Toch wonen daar nog vele kleine boertjes en arbeiders, die — zoodra het seizoen aangebroken is — voor enkele maanden het veen intrekken om het veengraven ter hand te nemen.

Van alle omliggende plaatsen wist Hoogeveen zich tot de belangrijkste op te werken. Bedroeg zijn bevolking in 1817 nog slechts 2357 zielen, in deze jaren is dit getal boven de 14000 gestegen.

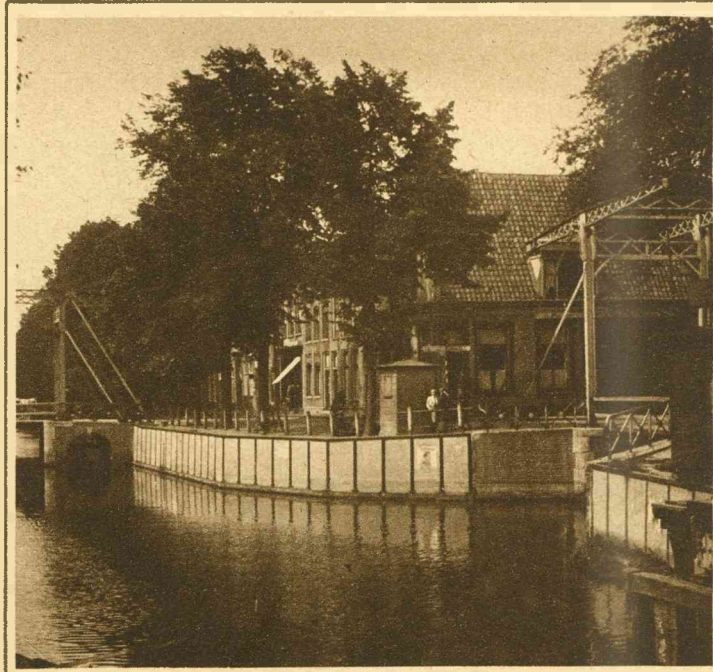
Behalve op vele mooie inrichtingen van onderwijs, zooals een H. B. S., Ambachtsschool, Industrieschool, kan Hoogeveen bogen op een goed ingericht ziekenhuis, dat werkelijk eensieraad van de plaats genoemd mag worden. Dat Hoogeveen ook nu nog mooie bosschen in haar omgeving heeft, weet iedereen, die de welvarende plaats wel eens heeft bezocht.

In het Alteveen, een nog jonge kolonie.

De beroemde kei, nog groter dan de Amersfoortsche, die met de herdenking op een voetstuk in een plantsoen bij het station geplaatst zal worden.

Op het kruispunt van de Hoogeveense vaart en het kanaal van Alteveen.

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

De eveneens openhartige wijze waarop de blauwe oogen van haar gastheer aan haar vastgeklonken schenen te zijn, terwijl ze at, scheen in 't minst niet haar gezonden eetlust te verstoren.

„Speelt U geen golf?” vroeg hij. „O maar, dat moet U natuurlijk leeren! We zullen het U heel gauw aan het verstand brengen.”

Op deze optimistische verzekering ontdeedte Mrs. Carmichael voor 't eerst tot een waarlijk warmen toon toen ze zeide, dat het buitengewoon vriendelijk was. Helen had zoo weinig gelegenheid gehad om aan sport te doen, „alle beweging, die ze krijgt, is zich druk maken met een oud mensch als ik ben,” voegde ze er aan toe, „en dat is niet genoeg voor haar.”

„Je kunt hier prachtig wandelen,” zeide Blanche, „als je er van houdt. Het is niet ver naar de heide; en het is er prachtig woest en onbedorven. Je kunt er uren loopen, zonder er een sterveling te ontmoeten.”

Een vreemde stilte trok over het gelaat van het meisje — een beweging van absolute terughouding. Zij keek vluchtig naar haar moeder.

„Ik geloof niet, dat ik die erge eenzaamheid prettig zou vinden,” bekende ze. „Golf is anders, daar zijn altijd wel menschen!”

Natuurlijk, dat was ook zoo; en Mrs. Heathcote zeide somber tot zichzelf, dat er zeker altijd „mannen” zouden zijn, als Miss Carmichael zich verwaardigde, de links met een bezoek te vereeren.

Na de thee stelde Sir Denys voor, dat zij eenige slagen probeeren zou, met een golf-club. Hij haalde er eenige van zijn zuster en een paar ballen.

Gewoonlijk, wanneer er bezoekers waren op Merrowby, verdween hij, zoodra de maaltijd over was, en verscheen dan weer juist op tijd om hartelijk afscheid van hen te nemen. Ieder voorwendsel was goed genoeg — een onderhoud met een van zijn pachters, of zijn gewenschte aanwezigheid in de stallen of de kassen. Viola herinnerde zich meer dan een gelegenheid, en nu voelde zij, dat het voor haar overbodig was te blijven en gade te slaan, hoe Helen Carmichael de kunst van de ware greep en stand van het golf-spel meester werd.

Deze laatste bleek een volgzame leerling, hoewel ze nauwelijks genoeg ernst aan de zaak wijdde.

Sir Denys was nog niet zoo ver, dat hij niet in staat was, de vrouw in de golf-nieuweling te vergeten; hij was heel ernstig en beslist — en onveranderlijk over het punt, „dat de eene manier om zijn „club” vast te houden, niet net even goed was als de andere.” Het meisje had plezier in zijn beslistheid. Het kuiltje kwam en ging aan de hoeken van haar volmaakten mond. Het was duidelijk, dat zij nooit op zoo'n manier bevolen was geworden. Even duidelijk was het, dat zij het prettig vond.

Een oogenblik later, juist toen Viola een beetje ongeduldig opstond, om weg te gaan, werd het geluid van een autohoorn in de verte in de oprijlaan gehoord.

„Wie ter wereld kan dat zijn?” vroeg Blanche Berrick. „Het is laat voor bezoekers.”

„Wie ze ook zijn mogen, ik ga weg voor ze hier zijn,” zeide Viola. „Het is een verre wandeling naar huis, en ik houd er niet van om me te haasten, als ik me verkleed voor 't diner.”

Sir Denys, die juist den bal teruggezet had op een hoopje zand, waarvan hij afgerold was door Helen's laatsten slag, richtte zich op en keek door de boomen.

„Het is Danvers,” kondigde hij aan, toen een groote open auto even zichtbaar was tusschen de boomen door. „Het is de Lanchester van Ashwynne. De wandeling zal U toch nog bespaard worden, Mrs. Heathcote.”

„Ik geloof, dat Simon zeker wil zijn van spel voor vier heeren voor morgen,” zeide Viola.

„Is Sydney Mortimer's handicap niet twaalf?”

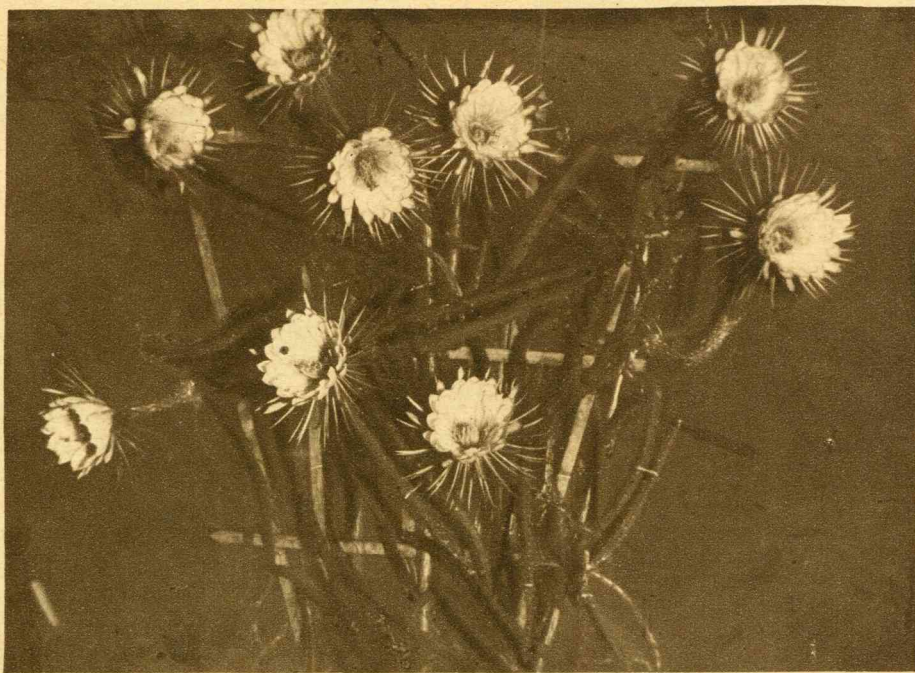
vroeg Blanche Berrick. „En Mr. Warriner...?” „Ik heb er geen notie van.” Viola's antwoord werd gekenmerkt door een absoluut gemis aan belangstelling. Ze scheen in 't minst niet enthousiast te zijn over golf op dat oogenblik, en, vreemd genoeg, Helen Carmichael's belangstelling voor het spel scheen op 't zelfde oogenblik verdwenen te zijn. Zij gaf de golf-club over aan haar gastheer met een onverwachte beslistheid.

„Dit was mijn laatste slag voor dezen middag,” zeide zij vlug, „ik geloof, dat ik nu alleen nog maar slechter word. En,” ze wisselde een vluchtigen blik met haar moeder, „we zijn al zoo lang gebleven.”

„Blijf tenminste een paar seconden langer, om een van Uw andere burens te ontmoeten,” dwong Sir Denys; maar Mrs. Carmichael was reeds opgestaan, terwijl ze haar handschoenen aantrok.

Het was wezenlijk al erg laat geworden, en ze had zich plotseling bedacht, dat ze nog brieven moest schrijven — heel gewichtige brieven...

Ze was zoo zichtbaar verlangend om weg te komen, dat Blanche haar opmerking, dat de post reeds een uur geleden gelicht was, vóór zich hield.

Nachtcactus. (Cereus grandiflorus)

De Koningin van den Nachtlant nimmer na een diepen indruk op den toeschouwer te maken; hij staat de schoon-gebouwde bloemen sprakeloos te bewonderen en geniet van den vanillegeur waarmede zij de omgeving parfumeeren. Een enkele bloem bestaat uit 637 onderdeelen: de meeldraden vormen tezamen een lengte van vijftig meter!

„Een vreemde, zenuwachtige vrouw,” dacht ze; en ze was geneigd om zichzelf geluk te wenschen, dat deze burens waarschijnlijk niet dikwijls zouden aankomen. Ze zouden haar niet overloopen.

Maar hun afscheid bij deze eerste visite zou noodlottigerwijze lang duren. De Lanchester stopte niet voor de voordeur, maar aan de zijde van de oprijlaan, in 't gezicht van het groepje menschen op het grasveld, en de inzittende stapte er uit.

Denys ging naar hem toe, om hem te begroeten, en den Carmichaels stond niets anders te doen, dan te wachten.

Terwijl ze wachtten, legde Helen haar hand op haar moeders arm — een daarom zoo zonderlinge beweging van een dochter voor zulk een moeder; het was, alsof ze die vastberaden, onaandoenlijk uitziende oude vrouw wenschte te ondersteunen en te helpen. Maar haar oogen lieten niet af van de figuren der twee mannen, die op haar toe kwamen, en een goed waarnemer zou opgemerkt kunnen hebben, dat haar blik voornamelijk gericht was op Denys Berrick's metgezel. Er was herkenning in dien blik, en daarenboven iets, dat haar borst deed hijgen en haar hart sneller deed kloppen — vrees.

Angst en afkeer. Maar haar hoofd hield zij trotsch recht op, en de lijn der lippen was even kalm als anders.

Helen Carmichael stond voor een mogelijkheid, waarvoor ze langen tijd bevreesd was geweest, en die nu over haar gekomen was als een donderslag bij helderen hemel — terwijl zij het voor zichzelf en voor een ander met kalmen, stillen moed onder de oogen zag.

Zij drukte den arm van haar moeder dichter tegen zich aan, toen zij voor een kort oogenblik even van elkaar verwijderd waren gebleven door de verwarring, die er was ontstaan bij de begroeting. Toen hoorde zij Sir Denys zeggen:

„Mag ik even voorstellen: Mr. Danvers — Mrs. Carmichael,” en zij voelde de vingers van de oudere vrouw zich strakker klemmen om haar hand. Ze drukten... en daarna verslaptte de greep.

Het oogenblik van gevaar was gekomen en gegaan,

en had geen merk van zijn voorbijgaan nagelaten. Simon Danvers had de voorstelling laten voorbijgaan, als ware het een kennismaking van drie elkaar geheel vreemde individuen geweest. Hij wisselde een paar gewone woorden met Mrs. Carmichael, en haar dochter wist, dat deze laatste haar aandeel in dit onderhoud met groote inspanning droeg, hoewel zij kracht kreeg door een gevoel van verbazingwekkende opluchting. Daarna voltooide Sir Denys de kennismaking; Helen's zwarte wimpers werden opgelicht en de groote man, die glimlachend voor haar stond, zag de groote, goudbruine oogen in hun volle glorie; zij las in de zijne die gevreesde wederzijdsche herkenning.

Het hart zonk haar weer in de schoenen. Welke was zijn beweegreden om haar te sparen? Zou zij er dankbaar voor kunnen zijn of niet?

Onder de kleine groep menschen op het grasveld van Merrowby, waren twee vrouwen, die in de motieven van Simon Danvers een raadsel zagen, dat al haar aandacht in beslag nam; in ieder geval een vraagstuk, dat bestanddeelen van wantrouwen en angst in zich droeg.

Zij vermande zich, om zonder erg tot hem te spreken, om die gesluierde uitdaging in die harde, grijze oogen met rustige kalmte tegemoet te treden. Zij bedwong zich, om zijn aanbieding, haar in zijn auto thuis te brengen, aan te nemen — met een waarschuwend drukje op haar moeders arm, toen Mrs. Carmichael een zenuwachtige tegenwerping trachtte te uiten.

Alleen toen zij veilig waren, binnen haar eigen tuin, en de groene deur tusschen haar en de buitenwereld gesloten was, keerde zij zich naar haar metgezellin met een gezicht vol hevige teleurstelling en verwijt.

„En ik heb U nog wel bewogen, om hierheen te gaan,” zeide ze berouwvol. „Wie zou ook ooit gedacht hebben, dat hier in een klein dorp in Devonshire...? Het scheen zoo veilig voor *alles*...! Ik heb nooit geweten, dat Mr. Danvers een buitenplaats bezat! U? Hij heeft er nooit over gesproken!”

„Natuurlijk niet,” zeide Mrs. Carmichael pijnlijk, „menschen als hij maken onderscheid tusschen zaken- en gezelligheidsvrienden; dat is verstandiger. Lieve kind, maak je geen verwijten.”

Ze waren het huis binnengegaan, en zij ging als uitgeput zitten op een eikenhouten bank in de kleine vestibule, terwijl ze aan twee kanten uitkeek, of al de kamerdeuren gesloten waren en geen der dienstboden in de nabijheid. „Engeland is voor één ding tenminste veiliger voor ons beiden; voor 't verdere — die andere zaak — het is duidelijk, dat Mr. Danvers zijn mond schijnt te willen houden.”

Haar toon had iets hoopvol. „Waarom ook zou hij die oude geschiedenis willen oprakelen? Hij kan er niets bij winnen.”

Helen opende haar lippen om iets te zeggen, daarna bedwong zij zich.

„N — neen,” zeide zij langzaam. Wat had die rustige voldoening beteekend op het gezicht van den man, dien zij gehoopt had, liever, veel liever dan haar moeder wist, *nooit*, neen nooit weer terug te zien?

HOOFDSTUK V.

Golf is een bijzonder verwarrende vorm van sport, zal iedere beginner toegeven, wanneer het alleen beoordeeld wordt naar de eigen vorderingen.

In de twee weken, die volgden, gingen weinige dagen voorbij, die Helen Carmichael niet onder Sir Denys' leiding op de links doorbracht. Zij leerde alles; van af den eersten slag met den „driver”, die als zij den bal raakte en in staat was hem een eind verder te werpen, haar tot in den zevenden hemel verhief, en die haar ongelukkig maakte, als zij den bal miste, tot alle andere vormen en slagen van het spel toe. Zij benijdde hartschietelijk het gemak en de zekerheid van Blanche Berrick, voor wie alle misslagen — in hun beginstaad althans — tot het verleden behoorden.

„Je bent heusch niet zoo slecht, als je wel denkt,” troostte deze haar (haar instinctief vooroordeel ten spijt vond zij de nieuwe buur in haar eenvoud en vriendelijkheid buitengewoon ongevaarlijk). „Het is altijd een beetje ontmoedigend, om lessen te krijgen van een goeden amateur. Ze zijn zoo wanhopig verlangend om je wonderen te laten vertoonen, en wanneer ze er werkelijk aan denken, om je moed in te spreken over je ernstige pogingen, voel je je geneigd aan hun aanmoediging afbreuk te doen.” (Wordt vervolgd)

Van Heinde en Verre

Een druk bezochte, heilzame badplaats.

Zoo mag men het bekende en beroemde Bad Wildungen in 't vroegere vorstendom Waldeck (Duitsland) zeker wel noemen.

Driehonderd meter hoog gelegen, te midden van heerlijke beuken-, eiken- en dennenbosschen, die zich door lieflijke dalen en over groene weiden uitstrekken, wordt het om zijn onvolprezen natuurschoon reeds door velen bezocht, terwijl de gezonde, ozonrijke lucht, die niet verontreinigd wordt door rookende fabriekschoorsteenen, een buitengewoon opwekkenden invloed uitoefent op allen, die te lijden hebben van een zwakke lichaamsgesteldheid.

Echter meer dan om zijn fraaie natuur en gezond klimaat wordt Bad Wildungen bezocht om zijn talrijke koolzuur- en ijzerhoudende bronnen, welker water een heilzame en geneeskrachtige werking uitoefent bij alle kwalen van nier of blaas, bij jicht, reumatiek, suikerziekte en bij alle ziekten, die met de stofwisseling in verband staan.

De kuur, die men er doormaakt wordt

Het Vorstelijke Badhotel te Wildungen.

bovendien nog ten zeerste bevorderd door de afwisselende wandelingen die men er doen kan in de onvergelykelyk mooie bosschen, welke zich soms wel tot zeshonderd meter boven den zeespiegel verheffen.

Een groot aantal moderne en luxeuse hotels, goed-ingerichte villa's en vóór alles het prachtige Vorstelijke Badhotel, waarvan wij hierbij een afbeelding geven, bieden aan gemak en comfort alles, wat zelfs de meest-verwende op dit gebied kan wenschen.

Geen wonder dan ook, dat het aantal lijders, dat er ieder jaar genezing komt zoeken — het seizoen duurt van 1 Mei tot 15 September — steeds toeneemt. Uit alle landen komt men erheen om bij het kristal-helder opborrelende water van de bronnen heil te vinden.

Voor hen, die niet in staat zijn zich het genot van een kuur in Wildungen zelf te verschaffen, wordt het water, zorgvuldig in flesschen gegoten, voor drinkkuren thuis in groote hoeveelheid geëxporteerd.

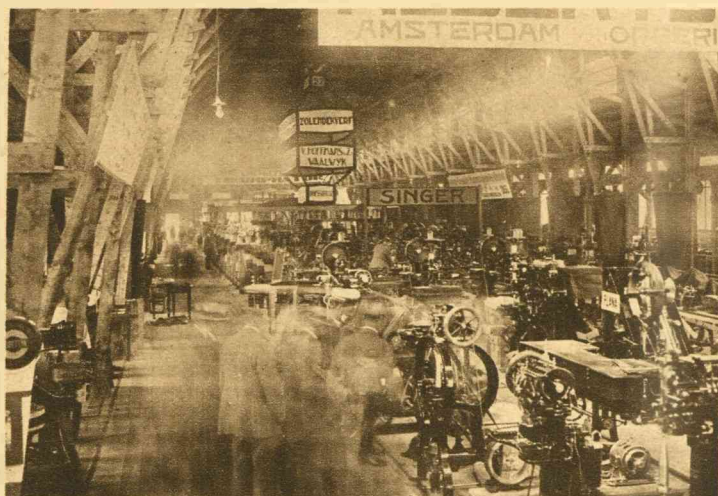
De opening van de tentoonstelling voor de Schoen- en Lederindustrie te Waalwijk

op Zaterdag 11. — V.l.n.r. de heeren J. van Iersel; Heeringa, chef Dep. Handel en Nijverheid; Fieskens; Minister Koolen; Jos. Kleyberg; Jhr. v. Ryckenvorsel; E. J. C. Moonen, Burgemeester v. Waalwijk; M. J. H. Denteneer.

De bloemententoonstelling te Baarn

Een aardige inzending in den vorm van een klok.

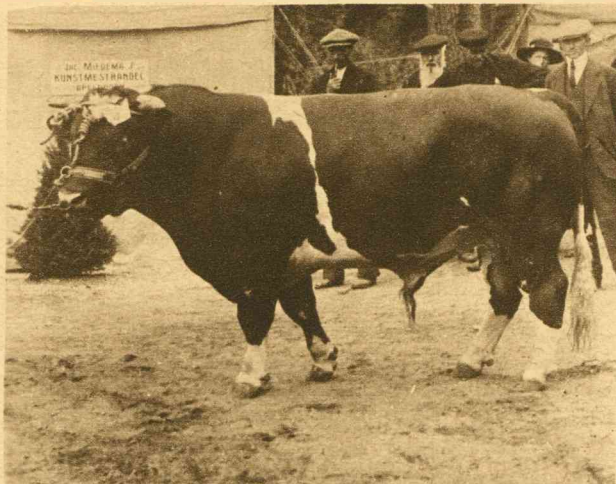
De opening van de tentoonstelling voor de Schoen- en Lederindustrie te Waalwijk

Een kijkje in de machinezaal.

De landbouwtentoonstelling te Apeldoorn

die de vorige week gehouden is. Links: Z.K.H. Prins Hendrik (x) met den heer van Nes, voorzitter van het tentoonstellingscomité, bezichtigt de expositie. Rechts: De eerste prijswinner in de afdeling ossen.

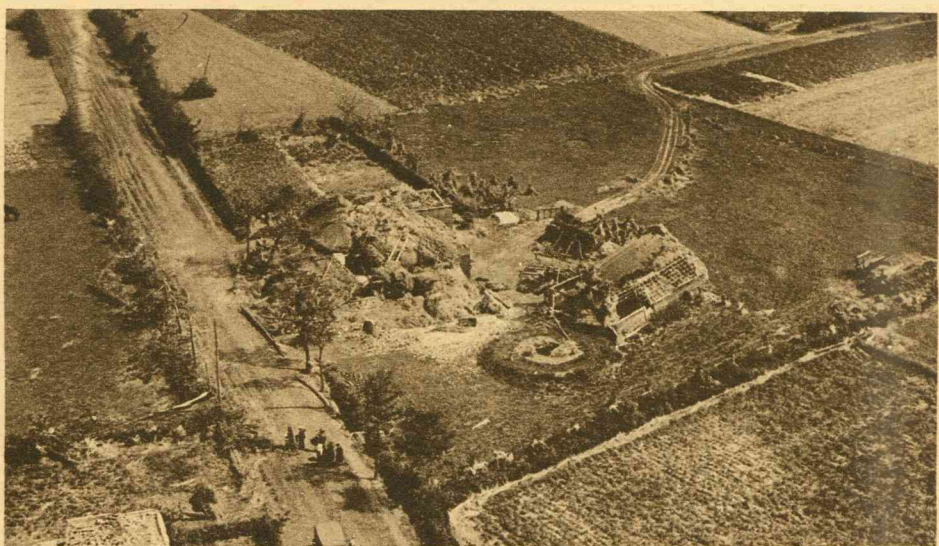
De nieuwe kampioen wielrennen op den weg

Z.K.H. Prins Hendrik complimenteert den Belg Hoevenaers, die erin slaagde de vorige week het wereldkampioenschap wielrennen op den weg op zijn naam te brengen.

H.M. de Koningin in de Peelstreek

De vorige week heeft H.M. de Koningin ook een bezoek gebracht aan de Peelstreek (N.Br.), waar door den cycloon van 10 Augustus l.l. ook groote schade is aangericht. Links: H.M. de Koningin in gezelschap van den burgemeester van Langenboom (links) en den Commissaris der Koningin in Noord-Brabant (rechts) bij het in oogenschouw nemen der verwoesting. De rechter foto, die door de Luchtvaartafdeeling te Soesterberg is genomen, geeft een idee van de in het dorpje Zeeland aangerichte verwoesting.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Tuinvermaak

Bloemen en vogels waren van ouds — dat wil zeggen toen er nog geen spoorwegen en zomer-theaters waren — de lust der Hollanders, — van de grooten zoowel als van de geringen. Plaatsnamen-zelfen in 't bekoorlijkst der duinstreek bewijzen het.

Toen de poorters, bij de opkomst der steden, zich opsloten binnen grachten en muren, waren ze toch zoo niet, of ze bleven de bloemen en vogels en de frissche lucht liefhebben.

Aanvankelijk hielden velen zich nog met den landbouw bezig, waarom men dan ook in de oudste handvesten leest, hoe 't den poorters, niettegenstaande hunne verplichting „binnen der poorte” te wonen, vergund werd, in de lente en in den oogst telkens 6 weken buiten te verblijven. Maar toen de koophandel toenam, herschiepen de welvarende poorters hunne buitenvelden in „uit-hoven” en zoo was reeds in de 15de eeuw elke welvarende stad omringd door een krans van „schoone, lustighe tuynen”. En al in 't midden dier eeuw breidden de patriciërs in de groote steden hunne tuinen uit tot buitenplaatsen die zij, in navolging van den adel, betitelden als „burg” en „stein”. Wie in de stad een huis bewoonde, dat „de Brill” tot uithangteeken had, noemde zijn buitenplaats Brillenburg, en wie Ruysch heette, doopte de zijne Ruyschensteyn.

Er waren in het tuinvermaak, als in vele andere zaken, drie graden: 't groot, 't middelbaar en 't klein.

De rijke deed het natuurlijk in het groot. Hij had zijne buitenplaats met trotsche lanen en prachtige bloemperken — met menagerie, fazanterie en volière, — met zwaar-gekroond en hooggetopt geboomte, waarin de nachtegaal zong, — met vijvers vol goudvisschen en zwanen in de grachten.

Voor den burger is 't eeuwen lang 't grootste vermaak geweest, een tuin te bezitten aan den buitensingel of op een tuinpad; een tuin, waar hij zich verlustigen kon bij zijn eigen bloemen en zijn eigen vogels; waar hij zijn hyacinthen, tulpen en auriculaus kon kweeken, en zijn land-, lucht- en watervogels hebben kon; de eersten in een kippenhok tusschen den koepel en de schutting; de tweeden in een duiventorentje op een paal; de laatsten in een eendenkommetje iets grooter dan een vischschotel.

Het diminutief van het tuinvermaak eindelijk is bloempot en vogelkooitje, waarmee het arme besje op haar achterkamertje voor haar eenig venster zich het leven vervroolijkt.

Middagjapon van zware crepe marocain bestaande uit zeer lange en van onderen zeer wijde geborduurde tuniek en nauwe satijnen onderrok, die slechts even te zien komt. Eigenaardig is de opgestikte plooi die onder den rokzoom verlengd is.

Gekleede groote hoed van crepe georgette met fluweel geboord en gegarneerd.

De nieuwe najaarshoeden

Wat brengt het a.s. seizoen? Ziedaar de vraag, die het ijdeltuitje thans bezighoudt.

Het voornaamste punt is wel: blijven de hoeden zoo klein of krijgen we weer de groote breedgerande hoeden?

Het laatste bericht uit Parijs spreekt inderdaad van breede en halfbrede hoeden.

Dergelijke hoeden zullen echter niet zooals vroeger overdadig en kwistig gegarneerd worden, doch de versiering zal van een strengen doch duren eenvoud zijn.

Vele hoeden zullen geheel van lint vervaardigd zijn terwijl weer andere groote modellen gegarneerd worden met strikken op ijzerdraad.

De kleine clochehoed en de toque zullen eveneens een deel der belangstelling opeischen.

Behalve uit lint zullen veel hoeden van velours panne gedragen worden, terwijl de nieuwste garnering zal bestaan uit kwasten van uitgekamde veeren.

Wat de nieuwste najaarskleuren betreft... de mode schrijft teere groene voorjaars tinten voor en... heel veel nieuwe en betooverende soorten van bruin.

Recepten

EENIGE VOORGERECHTEN.

Kaassoufflé's.

Benodigd: 100 gram boter, 5 eieren, 100 gram Parmezaansche kaas, wat peper en zout.

Bij de boter, die men tot room geroerd heeft, worden een voor een de eierdooiers gevoegd en daarna vermengd met de geraspte kaas, peper en zout naar smaak en het laatst zoo luchtig mogelijk het stijfgeklopte eiwit.

Met deze massa worden met boter besmeerde soufflé-potjes voor de helft gevuld.

Men laat ze in een matig warmen oven lichtbruin worden en rijzen gedurende een kwartier, wanneer ze uit den oven komen.

NIERBROODJES.

Benodigd: 1 kalfsnier of een halve kalfsnier en de andere helft van 't gewicht aan kalfsvleesch, $\frac{1}{2}$ eetlepel gehakte peterselie, 1 klein uitje, peper en zout, 2 eierdooiers, $\frac{1}{2}$ d.L. bouillon, 1 à 2 d.L. melk, 30 à 45 gram boter, 6 à 10 dunne sneetjes brood zonder korst.

De kalfsnier wordt eenige uren in koud water geweekt. Daarna wordt ze met versch water opgezet en aan de kook gebracht. Het water wordt afgegoten en de nier met versch water en zout een half uur gekookt. Daarna hakt men het vleesch fijn en roert er den gehakten ui, de peterselie, de eierdooiers en den bouillon doorheen.

Verder roert men er melk, boter, peper en zout naar smaak door. Dit mengsel wordt flink verwarmd, onder-tusschen bakt men de sneetjes brood in boter lichtbruin en knappend. Op ieder stukje brood wordt een dik laagje van het mengsel gelegd.

Men dient het gerecht op een verwarmden schotel op, waarop een servetje gespreid is en die versierd is met eenige takjes frissche peterselie.

De Bijenteelt

Een in vele streken van ons vaderland zeer hoog geschat veldbedrijf is de bijenteelt, waarvan de voortbrengselen, honing en was, zoolang als de mensch bestaat, op hoogen prijs worden gesteld. Aan de kinderen Israëls werd het land beloofd, „overvloeiende van melk en honig”, de zinnebeeldige uitdrukking voor een land, dat vruchtbaar en aangenaam was. En voorwaar de natuur is in dit opzicht niet karig te werk gegaan, maar heeft in alle deelen der wereld door de bijen ervoor gezorgd, dat den menschen een middel werd aangeboden, om zich het leven te ver-aangenamen. De honingproductie is echter geen onbelangrijke zaak, die meer beschouwd moet worden als een liefhebberij dan als een nuttige bezigheid. Integendeel, de honing speelt een belangrijke rol als specerij, genees-middel, handelsartikel, enz., en wordt jaarlijks in buitengewoon groote hoeveelheden gebruikt. Velen zijn aan de bijenteelt een gedeelte hunner welvaart verschuldigd. Maar leiden wij nu onze lezers, die met ons omtrent de bijenteelt van hetzelfde gevoelen zijn, naar een bijenhouder-ijmker, die zijn vak verstaat, hooren wij vervolgens van hem zijne vertellingen en mededeelingen omtrent den bijenstaat, zijne huishouding, regeeringsvorm, voortbrenging, zeden en gebruiken, enz. en luisteren wij daarnaar oplettend, dan zal zeker veel onze bewondering en verbazing gaande maken. De waarneming van het bezige bijenvolk in zijne eigenaardigheden, gebruiken, levenswijze en alle overige aangelegenheden maakt een zeer belangrijk onderwerp uit, en het zal ons niet verwonderen dat menig ijmker zooveel tijd aan deze bijzaak besteedt, daar dat veel tijd besteden absoluut noodzakelijk is.

Er zijn natuurlijk verschillende soorten bijen, bijv. de Italiaansche soort. Deze vliegt vroeger in de lente uit dan andere bijen, is zeer vlijtig en steekt ook minder dan onze gewone bij, waarvan zij door een gelen ring aan het achterlijf gemakkelijk te onderscheiden is.

Mooie gedachten.

Leven, dat beteekent weerstand overwinnen en weerstand bieden.

Edele woorden groeien in dezelfde mate als de menscheid groeit.

De meeste menschen zijn niet opgewassen tegen de gevolgen hunner handelingen.

Niet het kwade doet het meeste kwaad, maar het als goed beschouwde kwaad.

Avondjapon van zacht-lila crepe georgette met borduursel in veelkleurige kralen en zilverpailletten. Hierbij wordt een bijpassende sjaal gedragen.

UIT 'T GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN

TWEEDE BOEK — NA JAREN

II)

„**A**ET beste zal toch zijn, dat ik zelf even ga . . . om alles met Cor te overleggen en 't kind mee te brengen.”

Een siddering van genot gaat haar door de leden bij die heerlijke gedachte.

Ze rekent uit, hoeveel tijd ze nog heeft. Ze zal juffrouw Wackers even vragen haar te helpen . . . meer uit gewoonte dan wel uit behoefte aan hulp. Ze voelt zich zoo jong en tot alles in staat, dat Conny haar fossieltje niet zou hebben herkend.

„Ik ga onverwachts op reis,” kondigt ze aan, nu toch wel wat verbaasd over haar eigen durf.

„Zoo, zoo!” klinkt het eenigszins spottend. „En waar gaat de reis heen . . . of is 't een geheim?”

„Volstrekt niet, ik ga naar Antwerpen . . . wilt u even voor een auto telephoneeren om mij naar Arnhem te brengen . . . en . . . wilt u mijn grootste week-end pakken . . . ik denk niet, dat ik vandaag terug kan zijn . . . en bestelt u den auto maar zoo gauw mogelijk . . . over een kwartier, dan heb ik tijd om nog een paar boodschappen in Arnhem te doen . . . en o! ja, even zien of ik geld genoeg heb . . .

Juffrouw Wackers is één en al verbazing.

De Freule doet ook zoo raar . . . heel anders dan ze 't van haar gewend is.

„Als ik niet beter wist, zou ik denken, dat u op het punt stond van geschaakt te worden,” zegt ze, met een van haar talloze pogingen om geestig te zijn.

Magda luistert niet, maar kijkt haar geldkistje na, dat op het einde der maand een noodlottige leegheid herbergt.

Jammer, dat ze nu juist die vijftig gulden aan Conny gaf, die waren haar nu zoo uitstekend te pas gekomen.

Ze heeft nog één bankbiljet van zestig gulden en wat klein geld, en moet juffrouw Wackers toch wat achterlaten voor het huishouden en onvoorziene uitgaven.

Ze heeft niet het flauwste begrip van wat haar wacht of van den duur van haar verblijf.

Voor de reis en zoo, zal ze wel voldoende hebben, maar ze wil Cor toch helpen en zou daarvoor graag ruim geld meenemen.

Tot haar spijt en ergernis, vooral nu, bestiert Arnoud haar geldmiddelen, op uitdrukkelijk verlangen van haar moeder.

Ze vindt het afschuwelijk om hem een voorschot te vragen en dat zonder te zeggen, waarvoor ze het nodig heeft.

Ze haat alle geheimzinnigheid en toch voelt ze wel, dat ze Cor's brief en de daarin vervatte mededeelingen voorloopig niet kan bekend maken.

Als ze juffrouw Wackers even naar 't kantoor stuurt, hoeft ze niets te zeggen en bespaart zij zichzelf alle moeite en onaangenaamheid, maar ze is er vast van overtuigd, dat 't praatzieke mensch het gewichtig zal vinden om over den ontvangen brief en haar voorgenomen reis uit te weiden.

Haar te vragen er niet over te spreken, zou waarschijnlijk niet helpen en de zaak verergeren.

Och! nee, ze moet het maar zelf doen.

Ze stuurt de juffrouw naar den zolder om iets te halen, roept dan haastig haar stiefbroeder per telefoon op en herademt, als ze verneemt, dat meneer niet op 't kantoor is en er den heelen ochtend niet zal zijn.

Dan vraagt ze naar den hoofdkassier.

„Is u daar, mijnheer Verboog?”

„Ja freule, waarmee kan ik u van dienst zijn?”

„Ik hoor, dat meneer er niet is en ik heb juist geld nodig. Zoudt u mij terstond even vijf honderd gulden kunnen sturen? Ik zal 't later wel aan meneer verantwoorden. Kan het?”

„Ja zeker, freule, u heeft het binnen tien minuten, hoe wilt u 't hebben?”

„In vijf briefjes van honderd, als u 't heeft.”

„Uitstekend.”

„Dag meneer Verboog.”

„Dag freule, tot uw dienst.”

Magda glimlacht vergenoegd, terwijl ze 't toestel

verlaat. Het is prachtig gegaan! Veel beter dan wanneer ze Arnoud zelf had gesproken, die lang niet zoo *coulant* zou zijn geweest als zijn kassier.

Een half uur later zit ze in den auto, nadat ze 't aanbod van juffrouw Wackers om haar naar den trein te brengen, heeft afgeslagen. Heel gemakkelijk was dit niet, want deze is dol op een auto-ritje en heeft het niet onduidelijk laten doorschemeren, dat dit voor haar een uitgezochte gelegenheid zou zijn om eens wat visites in Arnhem te maken.

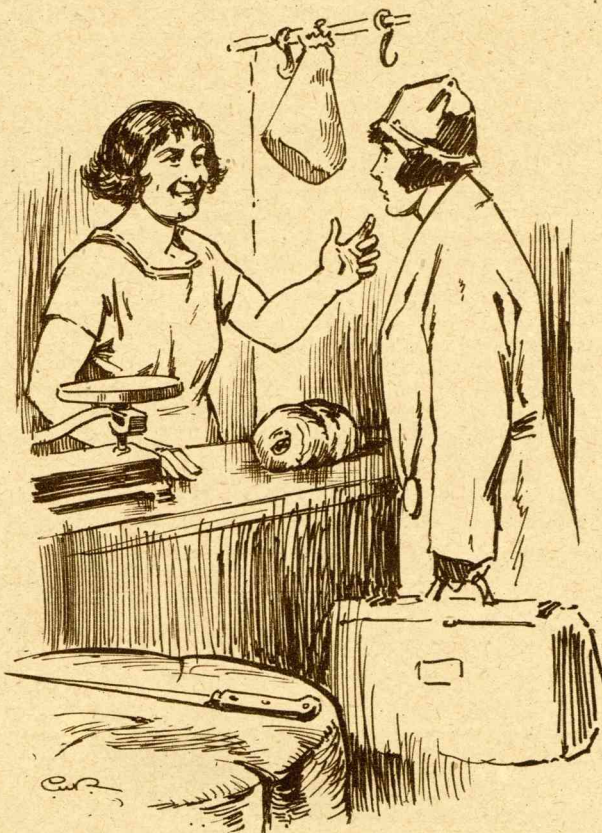
Doch Magda wil vrij zijn . . . ze wil den tijd, dien ze over heeft in Arnhem, gebruiken om speelgoed en lekkers voor het kind te koopen en ook wat versnaperingen voor het arme, moedertje, waaraan zij, tot haar schande, nauwelijks heeft gedacht.

Ze neemt met opzet een grooten tasch mee en laat dien nagenoeg ongevuld.

Ze heeft het zóó druk met denken en bedisselen, dat zij zich nergens rekenschap van geeft.

Als ze eindelijk goed en wel in den trein is gezeten, komt zij pas tot het besef van haar daad en van de gevolgen er van.

In Roosendaal, waar ze den onvermijdelijken wachttijd op den trein uit Amsterdam moet doorbrengen, wordt ze er zich voor het eerst van bewust, dat ze niet geluncht heeft. Ze herstelt dit verzuim door, aan het

„Ja, meneer Bolk woont hier, medammeke!”

buffet, een paar belegde broodjes en een kop koffie te bestellen.

Als zij het eenvoudige maal, zoo maar te midden van handels- en plezierreizigers aan een ongedekte tafel, nuttigt, denkt ze onwillekeurig aan haar keurig eetzaaltje op de Villa, waar alles even gesoigneerd is: het menu, de aankleding en de bediening.

Juffrouw Wackers zal het zeker heerlijk vinden in haar eentje . . . *de familie binnen*, zooals ze het noemt, te vertegenwoordigen en zich te goed te doen aan het extra-fijne zwezerik-schoteltje met doperwtjes, dat er toevallig zou zijn en aan de verrukkelijke late aardbeien, echte Beverwijkjes, de glorie van haar tuinman.

Jammer, dat zij er niet een mandje van mee heeft genomen, ofschoon de mooie perzikken, welke zij in Arnhem kocht, waarschijnlijk beter zijn voor een zieke.

Naarmate de trein Antwerpen nadert, vermeerderd haar zenuwachtigheid.

Geheel ongewoon aan alleen reizen en voor alles te zorgen, is alles een emotie, eerst haar *pic-nic-lunch*, dan aan de grenzen de douaniers en de vertooning van haar pas.

Gelukkig heeft Juffrouw Wackers er nog op 't laatste oogenblik aan gedacht, zij zelve zou 't zeker vergeten hebben. De lange trein rijdt onder de bekapping van het groote station en, bij 't uitstappen, overweldigt Magda een ontzettend gevoel van verlatenheid en onbeholpenheid. Ze is heelemaal vreemd en nog nooit in Antwerpen geweest. Ze heeft er in Roosendaal nog even over gedacht om Cor te telegrapheeren, maar dat zou hem denkelijk niet meer bereikt hebben en ze wist ook niet of hij wel van huis kon.

Op het punt van in een auto te stappen, die haar naar de *Ooievaarsstraat* zal brengen, bedenkt ze tot haar schrik, dat ze geen Belgisch geld heeft. Ook zou

het eigenlijk onpractisch en onbescheiden zijn om met bagage aan te komen. Ze vraagt den *chauffeur* dus haar eerst naar een goed hôtél te brengen, de portier daar zal haar auto betalen, zoo veel weet ze ook wel, ze kan dan een kamer bestellen, haar koffertje deponeeren en, met haar tasch met verrassingen naar Cor gaan, per auto of te voet, wat beter zal blijken.

Magda is over zich zelf verbaasd.

Het is toch eigenlijk veel beter voor je zelf te handelen dan altijd zoo'n *gangmaker* bij je te hebben, die je tempo en je *prestaties* regelt.

Het beeld is van Conny, die juffrouw Wackers de *gangmaker* van haar fossieltje noemt, zonder te weten welk een droeve herinnering dat woord opwekt.

Wat Conny nu wel zeggen zou, als ze haar zelfstandig en onbegeleid door de straten van een vreemde stad zag loopen; de portier van het *Grand Hotel*, waar ze beland is, heeft gezegd, dat *Madame* maar enkele minuten gaans had om de *Ooievaarsstraat* te bereiken, *La Rue des Cigognes*, zooals er onder stond.

Magda let nauwelijks op de zonderlinge twee-talige naambordjes en gaat moedig verder.

Het blijkt een drukke winkelstraat; boven een on-aanzienlijke spekslagerij is het aangeduide nummer.

Ze wordt door de juffrouw achter de toonbank naar de derde verdieping verwezen: „Ja, meneer Bolk woont hier, secuur; *Medammeke* wil mij wel verschoonen, als ik niet mee ga, *Medammeke* zal den weg wel vinden, zulle? Twee hoog, kan niet mankeeren.”

Een donker huis, twee donkere, ongeriefelijke trappen en Magda bevindt zich op een klein portaal met verschillende deuren.

Op de gis klopt zij aan een er van en wordt opengedaan door een goor uitzienenden, ouden man.

Eerst ontstelt ze hevig. Dat kan . . . Cor . . . toch niet zijn?

„Meneer Bolk?” vraagt ze, bevend.

„*Monsieur Bolk*,” herhaalt de oude man. „*Alors il faut être à cote, savez-vous? C'est tout de même fâcheux d'être dérange pour rien.*”

En brommend sluit hij de deur voor haar neus en probeert zij het bij de volgende.

Als ze op haar herhaald kloppen geen antwoord krijgt, draait zij den knop om . . . en valt zij bijna in de armen van een groot, frisch meisje, dat haar, nadat ze, voor den derden keer in 't zelfde huis, naar meneer Bolk heeft gevraagd, zwijgend brengt in een klein hokje, dat nauwelijks een kamer genoemd kan worden.

Vóór Magda tijd heeft om rond te kijken, gaat de deur open en bevindt zij zich tegenover Cor . . . een ouden, afgeleefden man, *shabby* en zorgeloos gekleed, in niets gelijkende op den keurig gesoigneerden *gentleman* van vroeger.

„Mijn Hemel! Magda jij,” klinkt het als 'n noodkreet, terwijl hij haar teeder . . . maar niet hartstochtelijk, in de armen neemt. Dan barst hij in snikken uit en stamelt hij aangedaan: „Dat jij hier nu juist moest komen, als engel van vertroosting . . .”

„Van ochtend kreeg ik je brief . . . en toen vond ik 't maar het beste om zelf het antwoord te komen brengen.”

„Lieve, lieve Magda,” fluistert hij, bei haar handen nemende.

„O! nee, je moet mij niet prijzen,” zegt ze, verle-gen. „Dat verdien ik volstrekt niet. Je moet nu ook niet aan mij denken, maar zeggen wat ik doen kan . . . daarvoor kom ik hier. Hoe is het . . . met je vrouw?”

„Zij is, zoowat een uur geleden, gestorven. Toen wij aan de deur hoorden kloppen, dachten wij dat het een wijkzuster was om haar af te leggen. De dokter had beloofd er ons een te sturen.”

Magda weet niet wat te zeggen. Ze heeft zich te weinig om de lijdende menschheid bekommerd, zich te ver van het leed gehouden om te kunnen troosten.

Dat betreurt ze, voor het eerst, nu haar jeugdvriend onder zulk een zwaren last gebukt gaat.

Ze kon enkel haar hand liefkoosend op zijn arm leggen en fluisteren: „Arme Cor! Kon ik je maar helpen.”

„Dat doe je immers . . . niets zou weldadiger voor mij zijn dan jouw tegenwoordigheid. Ben je niet boos op me . . . Mady . . . keer je je niet van mij af?”

Onwillekeurig heeft hij haar Mady genoemd, zooals jaren geleden, toen hij Magda zoo aristocratisch deftig, zoo uit den tijd vond.

In een seconde zijn ze er samen weer door terug in hun jeugdtijd. Ze is voor hem weer 't ontlukende meisje, dat hij als een lief teer zusterje had beschouwd en zij ziet in hem weer enkel den ouderen makker, die haar intenser had doen leven.

(Wordt vervolgd)

NIET DUURDER

DEN HAAG - AMSTERDAM
ROTTERDAM

PANDER

& ZONEN

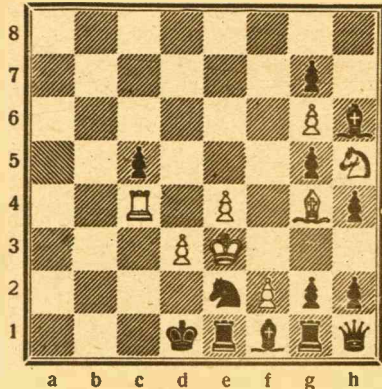
WEL BETER

Schaken.

PROBLEEM No. 39 (Zelfmat in 2 zetten).

Auteur: F. J. Kovacs, Budapest („T. S. B“).

Zwart 13 stukken

Wit 8 stukken

1. Le3+, 2. Kg2, Lf4: 3. Dg4+, Pg4: Pf3+.
1...., Kh3. 2. Df3+, enz.

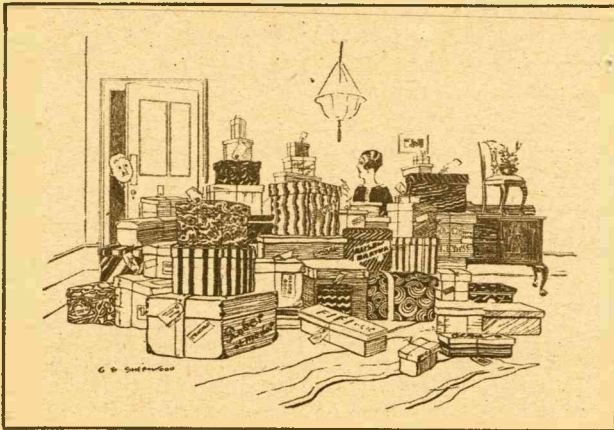
Een zeer elegant en fijn geconstrueerd probleem!

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fr. Hendrikstr. 37, Delft.

In een zelfmat-probleem wordt Wit door Zwart mat gezet. Wit dwingt Zwart steeds zulke zetten te doen, die leiden tot zijn eigen dood — een soort zelfmoord dus van den witten monarch. In een zelfmat doen Wit en Zwart altijd evenveel zetten, hier dus twee, terwijl Wit begint.

Oplossing probleem no. 36:

1. Le8, Lf4:
2. Dh5+, Ph5:
3. Pf3+K ~.
4. Ld7+.

Haar man: „Lieve Hemel, wat betekent dat?“
Zij: „Maak je maar niet ongerust! Ik koop niets! Het zijn alleen maar zichtzendingen!“

Van ons boekenplankje.

Axel Lübke, *Het Groote Geheim*. — Een aangrijpende roman, grootsch van opzet. Een der beste der in de laatste jaren verschenen boeken. De uitmuntende vertaling is van Dr. C. D. Sax. Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Mythologisch Vademecum. — Een zeer handig boekje, waarmee men zich zonder veel moeite kan oriënteren omtrent het voornaamste uit de mythologie van Grieken en Romeinen. — Groningen, J. B. Wolters.

Geheime Genootschappen en Orden. — Of alles wat in dit werkje wordt medegedeeld, onomstootelijk waar is, is, daar het geheime verenigingen betreft, zeer moeilijk te controleren. Dat er echter veel belangwekkends in wordt medegedeeld, is zeker. Amsterdam, Buijten en Schipperheijn.

Just Havelaar, *Het moderne meubel*. — Dit rijk-geïllustreerde boekje vormt weer een prachtige aanwinst voor de serie: „De toegepaste kunsten in Nederland“, een reeks monografieën over hedendaagsche sier- en nijverheidskunst. — Rotterdam, W. L. en J. Brusse's Uitg. Mij.

Frances H. Burnett, *Robin*. — Een levensecht boek, met details als schitterende edelgesteenten. Een roman van de beste soort: boeiend en tevens veredelend. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Flammarion, *Het Rijk der Sterren*. — Voor den leek, die de schoonheid des hemels tot in haar diepste diepte peilen en kennen wil, is dit een boek om werkelijk dankbaar voor te zijn. Het is prachtig geïllustreerd en prettig geschreven. — Zutphen, W. J. Thieme en Cie.

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

DR. M. J. BELINFANTE, Amsterdam.

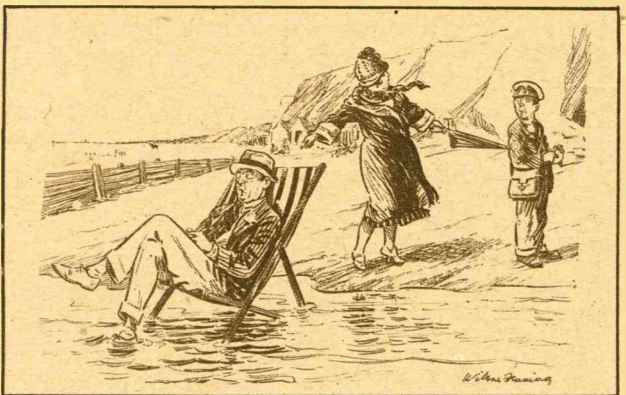
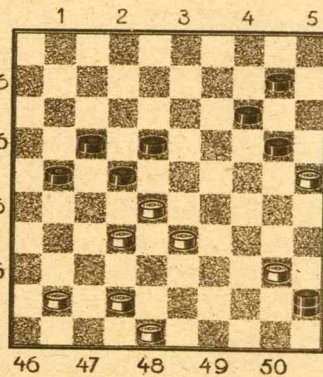
No. 63

In dit aan variaties zoo rijke probleempje worden we weer gevoerd naar het land der vele mogelijkheden. Dr. Belinfante, die steeds eenvoud aan schoonheid paart, heeft ook in deze compositie eenige zeer bekoorlijke slagwendingen weten te voor-schijn te tooveren, die ons steeds meer in extase brengen over zijn onnavolgbaar talent. Wit speelt hier 42—38!!; zwart 45 × 34 (zie A); wit 33—29, zwart 22 × 42 (zie B); en wit verder 48 × 37, 32—27, 37 × 19 en 25 × 5 wint!

A.) zwart 45 × 29, dan wit 33 × 4, 4 × 16 (zw. 42—47), en wit 48—42 met 16 × 10 wint. Op 45 × 23, wit 28 × 19 etc.!

B.) zwart 22 × 24, dan wit 32—27, 48 × 19 en 25 × 5!

Een zeer coquet vraagstukje! Geo.

De stoelenman: „Laat maar, mevrouw, het is zijn eigen stoel het is er tenminste geen een van ons!“

De autorijder: „Het spijt mij erg, mijnheer! Ik geloof dat ik nog niet voldoende routine heb!“
Het slachtoffer: „Geen routine! En je hadt me direct, zoo toen je me zag aankomen!“

VOOR DE JEUGD

EEN SMOKKELAARSGESCHIEDENIS.

et is eigenaardig, hoe menschen die nog geen speld van een ander zouden wegnemen, er toch in het minst geen gewetenszaak van maken, om te „smokkelen“; en dan nog wel liefst op zeer groote schaal, hoe meer hoe beter!

En is dat dan geen diefstal? Het is toch de landskas bestelen!

Ik zal je eens een smokkelgeschiedenis vertellen, die ik zelf heb bijgewoond:

Ik was namelijk buiten bij een landeigenaar op bezoek geweest en kwam 's avonds nog al vrij laat thuis; het zal zoowat tegen middernacht zijn geweest. Opeens, bij een hoek van de straat gekomen, hoorde ik fluisterende stemmen en bevond mij zoowat net op de hoogte van het hutje van visscher Mikkels, en wat zag ik daar? Mikkels was bezig uit het raam van zijn eigen hutje te klimmen, daarin bijgestaan door zijn kameraad Hensen, die hem altijd en bij alles even trouw hielp.

Het was intusschen een vreemd tooneeltje, verlicht als het werd door de zilveren stralen der maan, en ik kon niet nalaten, even naderbij te treden en de beiden visschers te vragen, wat hun bedoeling was, met deze vreemde handelwijze.

„Och ja, ziet U... begon Mikkels, verlegen stotterende, Hensen en ik moeten nog even naar de stad, en... en...“

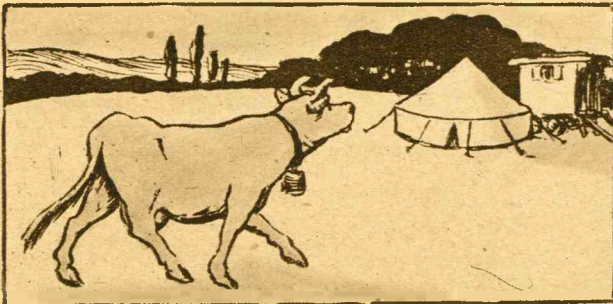
„Wel een beetje vreemd uur, om nu nog naar de stad te gaan,“ merkte ik op, „en moet die zak ook mee?“ — ze hadden namelijk een grooten zak op den grond staan.

„Ja, ja; die gaat ook mee!“ Ik liep een eindje op met beide mannen, maar of ze het wel zoo heel prettig vonden, stond te bezien; heel verlicht namen ze ten minste alle twee de pet af, toen ze aan mijn huis waren gekomen, en Hensen merkte op: „Ziezoo, mijnheer is alweer thuis! Goeden avond dus!“

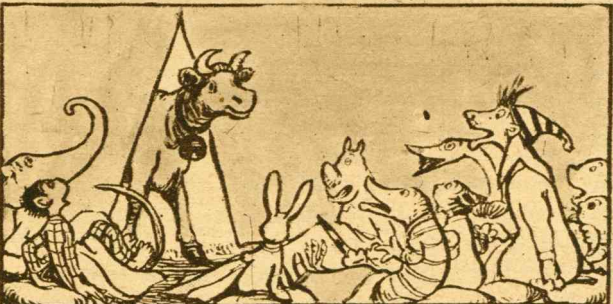
Maar daar had ik toch geen vrede mee, ik vond, dat het mijn plicht was, nu eens een stokje te steken voor dien leelijken smokkelhandel en volgde de mannen in alle stilte, terwijl ik toen ook al heel gauw merkte, dat zij mij belogen hadden, met dat „gaan naar de stad.“ Ze gingen naar de haven, en daar lag dan ook een boot gereed, met een groene lantaarn, die tweemaal op en neer gewuifd werd bij wijze van signaal.

Met groote overmacht in toon en houding trad ik hun nu eensklaps op zij en sprak: „Nou is het verder uit, met dat gesmokkel, versta jullie? Vooruit, opgebiecht wat je daar nu eigenlijk uitvoert!“

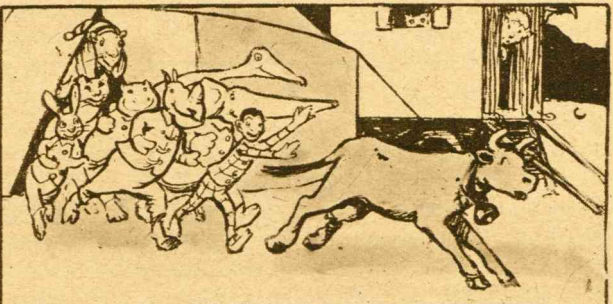
„Och ziet U mijnheer, we voeren altijd zoo'n pak mee

EEN VACANTIEREISJE. II.
EEN NACHTELIJK ALARM IN HET KAMP.

1. Toen de vacantiëgangsters tegen den avond aan een weiland bij de grens van een bosch kwamen, besloten ze daar dien nacht te kampeeren. Snel werd toen de tent opgezet, waarin meester Leeuw en de jongens gingen slapen; mevrouw en de kinderen sliepen in den wagen. Diep in den nacht, terwijl de maan helder scheen, kwam er een koe aanloopen en de tent ziende, stak zij nieuwsgierig den kop door de opening.

2. Klingelingeling! ging opeens de bel aan den hals der koe en de jongens, meenende dat het de schoolbel was, sprongen verschrikt wakker. „O, kijk eens!“ 't is een koe!“ riep Sijmpie.

3. Alle jongens vlogen overeind en joegen de koe over het veld. „Hup! Vort! Boel!“ schreeuwden ze door elkaar, zoodat mevrouw Leeuw en de kleine Leonie verschrikt uit den wagen keken. Toen ze de koe naar het andere deel van het weiland gejaagd hadden, keerde de rust terug.

voor koopman X in de stad, en dat bergen we dan bij nacht in onze visschersboot.”

„Zoo? en wat zit er in dat pak?“

„Dat weten we zelf niet mijnheer!“

„En waarom klom Mikkels zoo heimelijk uit het raam van zijn eigen woning?“

„Och, Maartje — dat was de vrouw van Mikkels, en het was bekend dat hij leelijk onder den plak zat — schijnt er al eenige achterdocht van te hebben opgevat, en daarom houdt zij 's nachts de deur gesloten en steekt den sleutel bij zich. Ik kon dus niet op een andere manier uit huis komen,“ bekende de visscher dan ook gul.

„Nu, hoor eens Mikkels,“ sprak ik tot den dikken visscher, — die toch de leider der partij scheen — ik zal je niet aanklagen bij het gerecht, maar alleen Maartje met de zaak in kennis stellen en haar waarschuwen, dat zij in het vervolg beter op je let!“

„O mijnheer, doet U dat toch niet!“ smeekte de ondane Mikkels, bij wien alle kleur uit het gelaat week onder die bedreiging.

„Nu, ik zal het niet doen,“ sprak ik toen grootmoedig, „op één voorwaarde, dat je mij op je eerewoord belooft, je nooit meer met dat gemeene smokkelen in te laten.“

„Daar hebt U mijn hand op mijnheer, laat dit nu zoo afgesproken zijn.“

En tot Mikkels' eer moet ik erkennen, dat ik hem nooit weer betrapt heb op een dergelijke wandaad.

Helaas heb ik hem de laatste twee jaren uit het oog verloren, omdat ik het visschersplaatsje verliet, waar hij en zijn kameraad woonden.

Ik hoop echter van harte, dat hij zijn woord gehouden heeft, want o, dat smokkelen is zoo'n verleidelijke ondeugd, heb je er eenmaal den smaak van beet, dan schijnt het haast net zoo moeilijk te zijn om na te laten, als het drinken voor den dronkaard.

ONS BABELHOEKJE.

G. de K. — Foei, Gerrit, wat heb je slecht gelezen. In het Panorama-nummer van 15 Juli, waarin ik mijn lezers uitnodigde om zelf een Kruiswoordraadsel te maken, schreef ik: „Ieder inzender, wiens Kruiswoordraadsel voor plaatsing in aanmerking komt, ontvangt een boekwerk als belooning.“ En nu vraag je mij of er prijzen beschikbaar zijn. Knoop dus het bovenstaande maar goed in je ooren. Ik heb je drie ingezonden raadsels nog niet nagezien, maar als ze goed zijn, krijg je voor ieder raadsel dat ik plaats een mooi boek, begrepen? Schrijf mij inmiddels maar eens hoe oud je bent, want dat heb je vergeten. Dan kan ik, als je een prijs verdiend hebt, een boek naar je leeftijd uitkiezen. Voorloopig behoef je mij geen Kruiswoordraadsels meer te zenden, want ik heb op 't oogenblik wel voor een jaar genoeg.

OOM TOM.